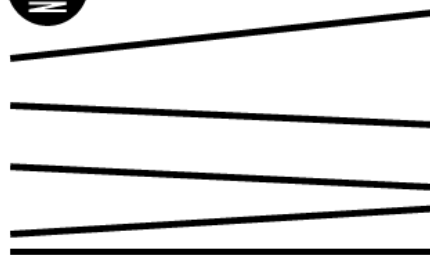

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1801

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

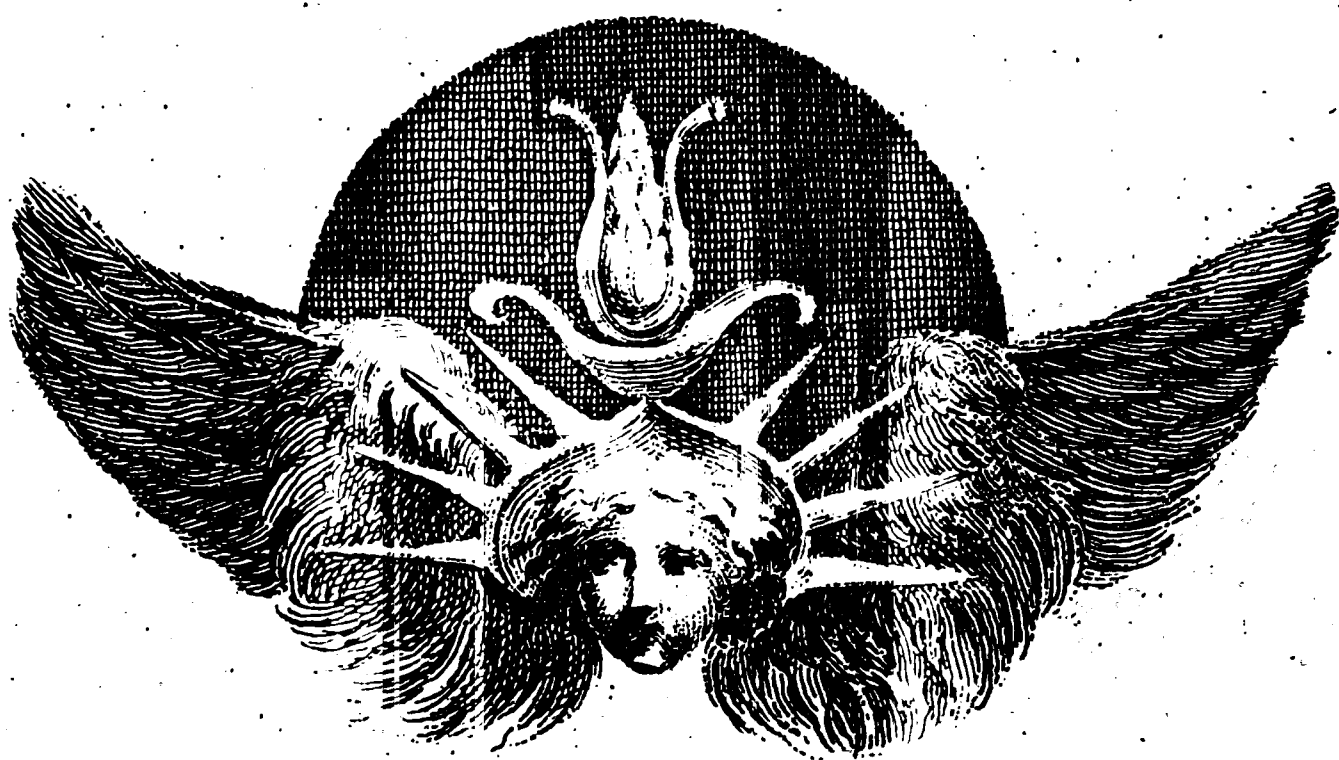

52-53.

Nytaarsgave.

1801.

En Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
S. Poulsen.

København.

Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

Reisen til Dyrehaugen.

En Fortælling
i tre Sange.

Første Sang.

Alt Solen dalede blidelig
Med bag ved den Kongeborg, der sig
Paa Fredrichshøjen glimrende hæver.
O, venlig og højtidsfuld Aftenen var,
Lig Fyrsters Hvile, naar fuldendt de har
Det skinnende Storbærk, Staten kræver,
Og glade henseue fra Gravens Rand
Paa trygge, blomstrende Fædreneland.

I høje Vindue stode to Piger
 Ved grønnende Vold. Af, med Beemod de
 Ud over den vide Slette see.

Forgjæves Solen, i det den bortviger,
 Dem hilser med sit oplivende Smil;
 Forgjæves omkring dem Jubelsang lyder;
 Dybt sidder i Barmen Kummerens Vil,
 I Taarer sig blødende Hjerter udgyder.

"Af," sukked den Ene, "af seer du de To,
 "Som vandre hist Arm om Arm saa froe,
 "En fjerlig Mand med en lykkelig Mage.
 "De see over yndige Slette hen
 "Mod Himmelens Purpurrand, og igien
 "Fra skønne Natur de Djet bortdrage,
 "At læse i mødende Blikke den Lyst,
 "Som vældigt udspender det svulmende Bryst."

"Hvor

"Hvor dele de ømt hinandens Glæder!
 "Hvor bøjer sig blussende Kind mod Kind!
 "Og see! Til dem med letsvævende Trin,
 "En Glut liig min Caroline træder.
 "Blid løfter Faderen hende op
 "Paa græsbebrandsede Højning, at see
 "De glødende Roser paa vestlige Bue
 "Og Straalernes Spillen paa Trærnes Top."

"See! Fader og Moder med smilende Dje
 "Sig over det elskede Barn henbøje,
 "Og kysende det paa hinanden de
 "Med Fryds og Kjærligheds Blikke see.
 "Gid jeg saaledes kunde fremtrine
 "Med Carl og hans og min Caroline!
 "Af, han til sin Frille mig nedstødt har.
 "Og altid saa øm, saa troe jeg dog var."

"O Søster!" svarte den anden, "vort Hierte
 "Før brast, før dets Flamme fluffedes ud.
 "Troer elsker jeg Ludvig, som var jeg hans Brud,
 "Og dog min Løn er nagende Smerte.
 "Men Fryd paa min smilende Kind han kun seer
 "Og Kjerlighed i mit venlige Dje.
 "O, tit mit Ansyn huldt til ham leer
 "Mens lønlige Qualer mig dybt nedbøje."

Du spørger: "Hvo vare de sørgende To?
 "Hvo vare de Mænd, hvis letsindige Hierte
 "De Pigers blide Sjeleroe
 "Omskiftet havde til brændende Smerte?"
 Vel, lyt paa min Harpes Klagelyd!
 Af! Rosen om den ei sit Purpurløv slynger.
 I Flor er den hyllet. Ei Kjerlighed's Fryd,
 Dens knusende Marter jeg besynger."

O, kommer i Kreds omkring mig hid,
 I blomstrende Piger, som Banen end træde
 Med smilende Blikke, der straaale af Glæde!
 Ej Taarer formørke dem nogentid!
 Men hvis I frøe, som nu, ville være,
 Da vogter uskyldige Hjerte vel.
 Forsørelse lurar omkring Eders Sjæl.
 Det Trines og Hannes Fald Eder lære!

Saaledes hedde de sørgende To.
 Der var en lykkelig Tid, da de frøe
 Paa Livets Vej over Blomster dandste,
 Naar Morgenens Himlen med Roser frandste,
 Med jublende Sang de hilste den,
 Og fløj saa glade til Syetsjet hen.
 Naar Maanen fra Stjernehvælvingen smilte,
 Saa roligt i Søvnens Arme de hvile.

En fattig, men ædel Moder de,
 Selv ædle, ved hvileløs Flid ernærte.
 Den eeneste Løn, de af Himlen begjerte,
 Var den, hendes Alderdom glad at see.
 Saa blid var den Gamles Aftenrøde:
 Sølvhaaret hun bar, lig en Glædeskrands.
 O, midt i Hoffernes Riigdom og Glæds
 Saa Mødre saa salig en Alderdom nøde.

Vel, føel, lyksalige Gamle, din Fryd
 I hele dens Fylde, før den bortviger!
 Af, nær er den Stund, da Klagelyd
 Fra dine bævende Læber opstiger.
 En farlig Skjænk af Naturens Haand,
 Den sjældneste Skjønhed, de Døttre modtog,
 Og troeskylldig var deres sviigløse Aand,
 Og ømt deres fyrige Hjerter fløge.

Ej er ubemærket af Vandreren
 Den lille Forgjetmigej, skøndt den dølger
 Sig ydmygt blandt Græsset, der over den
 For Vuset af blide Zephyrer henbølger.
 I Ringheds Afkrog de yndige To
 Og ubeundrede blomstrede ikke.
 Paa Trine saae Carl med elskende Blikke,
 Og Ludvigs Dje til Hanne loe.

Af, ej hiin himmelske Gld de kjendte,
 Der straalers i blid og signende Daad.
 Af hine flygtige Luer de brændte,
 Som stukkets engang i Angerens Graad.
 I Rusen af Sandsernes sørmende Glæder
 Forglemte sig deres letfindige Aand,
 Og lærte i lokkende Phryners Kjæder
 At afstøje Egtteskabspagtens Bænd.

Ved fælles Nyden hver Fryd at forhøje
 De boede sammen, og til dem gif
 Snart Trine med det funklende Blik,
 Snart Hanne med det himmelblaa Øje.
 Med sneehvide Linned, de sy'de for dem,
 De sorgløse kom og gif sorgløse hjem.
 Af, alt sig nærmed' de Kummerens Dage,
 Da de med Taarer vendte tilbage.

Hiin Kunst forstode de Ynglinge vel,
 At hilbe troeskuldige Piges Sjæl.
 Naar Trine kom, var Carl aleene,
 Aleene var Ludvig, naar Hanne kom.
 Dmt brændende Kjerlighed talte de om,
 Og svore, at deres Flamme rene,
 Liig Dydens, vare, og vilde til Lyst,
 Liig Edens, end smelte Oldingens Bryst.

Ved E'kovs Tale tilbagevege
 De Piger først, lig den frygtsumme Hind.
 Men snart de den hørte med smilende Kind,
 Og søde Længsler i Barmen opstege.
 Nye Ild alt Kjerlighed gav hvert Blik,
 Og spredte nye Ynde over hver Mine.
 Saa froe henvandred' til Carl hans Trine,
 Til Ludvig Hanne saa gladelig gif.

De kjendte kun Uskylds og Venkabs Sæder.
 Hvor kunde de tiltroe de Elskede Friig?
 Et Djeblik de forglemte sig,
 O E'kov! i dine henrykkende Glæder.
 Det Djeblik røved' dem Livets Røe.
 Hvor foer igiennem blødende Hjerte
 Et Rummerens Sverd, da de troløse To
 Dem til foragtede Friller begjerte.

Ei tiere de gif til de Elskede hen,
 Skjøndt de af den ømmeste Kjerlighed brændte;
 Thi reent deres unge Hjerte var end,
 Det Vellystens lovløse Flammer ei kjendte.
 Dog tit de sig nærmed' de Elskedes Hjem;
 Men rødmende atter tilbage de vege.
 Fra Varmen Kummerens Sukke opstege,
 Fortvivlelsens Nat omhyllede dem.

Det Vanhæld Moderens Hjerte knuste.
 Ved hendes Gravhøj med dybtbøjet Aand
 De grædende stode Haand i Haand.
 Blandt Trærne Vindene sukkende susse,
 Og sørgende Maanen paa Himlen fremffreed.
 "Åh!" sagde Trine med bævende Stemme,
 "Åh! eene bag Graven venter os Fred,
 "Dort Liv vi skulle forladte hengræmme.

"Nei!"

"Nei!" lød til dem da en Stemme, "Nei!

"Forladte, o Skjønne, ere I ei!

"See! Armene vi mod Eder udstrække.

"I Haanden os venligt smilende række!

"Omvundne af Glædens Rosenkrands,

"Foreente i Elskovs tryllende Kjæde,

"Vi skulle froe, som i Jubeldands,

"Paa Livets Bei mellem Blomster træde.

De Piger undrende vendte sig om,

Og Carl og Ludvig imøde dem kom.

Hvor banked' de Pigers sømme Hjerte

Ved Gjensynet af de elskede To.

Skjøndt søegne, de vare dem dog saa troe!

Med dem at leve de ene begjerte.

Den Tid, de dem flygted, i Qual forsvandt;

Tit Længselstaarer i Løndom randt.

De sagde: "Ei Ven, ei Frende vi have;
 "Vor Moder slumrer blandt disse Grave.
 "Hæld hende! Med navnløs Kummer ei meer
 "Vort Fald, vor Skjændsel, vor Qual hun seer.
 "Een Broder vi har. Over brusende Bande
 "Han reiste fra os til fjerne Lande;
 "Kun Eder, kun Eder vi have igjen,
 "I Eders Arme vi flygte hen.

"Snart vorde vi Mødre. De diende Spæde
 "Om Hjelp i vor Favn til os skulle græde;
 "Hvad Lindring formaae vi at række dem?
 "Vor ringe Baaning er Armod's Hjem,
 "Og Modersysler vor Tid skulle fræve.
 "Af! Nædsler formørke vor Foraarsdag;
 "Tilbage vi stue med bittre Nag,
 "Og see vi i Fremtiden ud, vi hæve."

"O!"

"O!" svarte Ludvig, "o hort med hver Frygt!

"Bed vore Hjerter I hvile trygt!

"Med Elskerens Omhed idel Glæde

"Vi skulle fremtrylle om Eders Fjed,

"Og sørge for Eders diende Spæde

"Med brændende Faderfjerlighed.

"I Morgen I Armod's trange Hytte

"Med Velstands glimrende Baaning ombytte."

Fra snevre Braa under høje Tag

Bortvandred' de Piger næste Dag,

Men ei med Fryd. Dybt Kummerens Braadde,

Dybt Angerens Dolke saarede dem.

En Taare perled i Djet frem,

Da ind i de lyse Sale de traadde,

Hvor deres Elskede bade dem frøe

Som deres tilbedte Veninder at boe.

Den

Den Glæde, de søgte, var den at bevare
 De reneſte Sæder. Ved huuslig Flid
 Forfødet' de deres tit eensomme Tid.
 For deres Carl og Ludvig bare
 De Magens oprigtige Kjerlighed,
 En Moders Hjerte for deres Spæde.
 O! Stort var det Dydens Vei at betræde
 I deres Stilling med faste Fjed.

Og sørge maatte de dog, naar de skued'
 I Fremtiden ud. For dens Rædsler de grued'.
 Om Døden fra dem deres Elskede rev,
 I Armod's Afkrog de maatte nedstige,
 Og om af en mere blomstrende Pige
 Fra dem deres Hjerte bortlokket blev,
 Af! Kunde da deres Veemodsflage
 I deres Favn dem falde tilbage?

Saa de hiin Aften med nagende Sorg
 Paa Fremtidens mørke Skjæbne tænkte,
 Mens Solen bag glimrende Kongeborg
 Mod blinkende Hav sin Fakkell nedsfenkte.
 Ei mægted' Naturens Jubellyd
 At stemme deres Hjerter til Glæde;
 Mens rundt omkring dem var idel Fryd,
 Var det deres Kummers Lindring at græde.

Just nu deres Elskede traadde ind.
 End zittrede Taaren paa deres Kind.
 "Hvad?" sagde Ludvig, "J græde, Nigler!
 "O! Eders Vaar sig for kjedsom bortsnitger;
 "J sidde jo altid indmurede her,
 "Og Livet saa froe J dog kunne henspøge.
 "Nu det den lystige Kildetid er,
 "Den grønnende, muntre Skov J besøge!"

"Og

"Og reise eene?" var Trines Svar.

"Kun Eder paa viden Jordfreds vi har,

"Som vi til ledsagere kunne udfaaere;

"Men af! saa mangen veemodig Taare,

"Ved Eder afreiset, i Løndom flød,

"Naar I os sagde: Vi med hverandre

"For Folkets Nafyn ei kunne vandre;

"At skjule vor Elskovs Klogskab bød.

"Saa meget vi have opoffret Eder.

"For Eder blomstrer vor Ungdoms Baar;

"For Eder vort Hjerte kjælent slaaer.

"Om eet, kun om eet det til Gjængjæld beder,

"O! Knuser os ei ved bitter Foragt!

"For Folkets Nafyn med os I fremtræde!

"Foreener os end ei Vgteskabs Kjæde,

"Foreener os dog vore Hjerters Pagt."

"Hør!

"Hør!" udbrød Carl. "Hvad siger du Broder?"

"Vi reise med. Vore Piger har Ret.

"Lad Bisse kun mumle lidt i'de om det!

"Hvad rage os gamle pedantiske Moder.

"Med rundelig Haand os Skjæbnen huld

"Har skænket det almægtige Guld.

"Ad Verdens Daddel vi kunne smile,

"Og frie vor Glædesbane ile.

"Ja!" raabte Ludvig, "for Lænker frie

"Vi leve, hvad saa den Pedant end siger,

"Der hader Druer og smukke Piger.

"Paa Søndag til Klovrandste Kilde vi

"Henile med vore elskværdige Skjønne.

"Om Dagen forlyste vi os i det Grønne,

"Og Aftenen for os langt sødere end

"I Bellevue skal glide hen."

"Og" sagde Hanne med venlige Blikke,
 "I det hun ham kyssed", "jeg veed, du ikke
 "Og nægter den søde Moderfryd
 "Med os vore fire Mars Glutter at tage.
 "Her ville de sørge, naar fra dem vi drage;
 "Men O! naar ved Sangens og Strængenes Lyd
 "Langs Teltens Række med os de fremtræde,
 "Hvor ville de da ej henhvirvles i Glæde!"

"Ej! der forstaaer sig!" var Ludvigs Svar.
 "Den Lyst dem at nægte Synd jo var,
 "Og gjerne jeg gjør, hvad min Hanne siger:
 "Den ungerfke Dands af de vakke Smaapiger
 "Og Gluttens Gang paa Linien de
 "Med inderlig Glæde ville see,
 "Og Smilet i deres muntre Dje
 "Bil os hver Fryd, vi nyde, forhøje."

Du satte de sig om runde Bord,
 Hvor saa, men udsøgte Netter dem vinked',
 Og Viin i chrystalne Glasse blinked'.
 De vexlede idel Glædes Ord
 Om alt det Skjønne, de vilde beskue.
 Alt Maanen stod højt paa saphirblaa Bue,
 Alt Stjernerne funkede klart om den,
 Før de til Hvile vandrede hen.

A n d e n S a n g.

Alt straalte den glade Søndag frem.
 Alt standsed' for Hannes og Trines Hjem
 Den rullende Vogn. Ved Elskernes Side
 De, lig den skæfrie Morgen blide,
 Alt sad de froe, og paa deres Skjød
 I venlige Favn deres Glutten hvilede.
 O, denne Byrde var dem saa sød.
 Med Modervellust de dem tilsmilte.

Længs skønne Strandvej de rullede frem.
 I tryllende Verel rundt om dem
 Natur og Kunst sine Under udbredte.
 Enart Djet den raske Sæler oplede,
 Som hist ved Nanden af sølvblaa Hav
 Til fjerne Kyst over Bølgerne ilte;
 Og snart det paa glimrende Lyststed hvilede,
 Som frugttræbefrandsede Hauge omgav.

De

De ikke forbi Constantia droge.
 En styrkende Frokost der de toge
 I Skyggesfuld Løvsal, hvor Lærers Sang
 Omtante dem fra den lysgrønne Gang,
 Og Bellugt fra spraglede Blomsterbede
 Til dem opsteeg. Saa froe og blid
 Forsvandt under Kysse og Spøg deres Tid.
 To Timer liig to Minuter henglede.

Nu fløi de stummende Heste igjen
 Med dem til Jægersborgs Kilde hen.
 Igjennem Paradiser de foere,
 Hvor skjønt udstrakte ei Havet sig,
 En viid, saphirblaa Slette liig!
 Hvor sufte til Lyden af Fuglenes Chore
 De grønnende Skove! Og see, mellem dem
 Guldblomstrende Marker blinkede frem!

Blandt

Blandt skuggende Ege Bognen standsed'.
 Vort lille Selskab, om Hjertet saa let,
 Betraadde den jubelfulde Plet,
 Som Teltens sneehvide Rækker omfrandsed'.
 "O!" sagde Carl, "O, denne Kreds
 Indslutter alt, hvad Sandserne fryder.
 Her Unglingen glad sin Vaardag nyder.
 Her sølvlokket Olding smiler tilfreds."

"Kun den, som alt for viis tør sig drømme
 Til med os Forlystelsens Bæger at tømme,
 Og stolt i hver spægende Glæde veed
 At finde letfindig Daarlighed,
 Kun han mellem Roser Torne sanker,
 Til Straf for sin indbildte Viisdom, her,
 Og mens af Fryd hvert Hjerte banker,
 Med Verden og sig utilfreds han er."

"Nye

"Nye, verende Glæder hver Plet tilbyder.
 "Hæd den, som aabner for dem sit Bryst!
 "Han her udfæare sig kan den Lyst,
 "Som meest hans Smag og hans Hjerte fryder
 "Hvis helst Naturens Skønhed han seer,
 "Fra Himmels Blaa den huldt til ham leer,
 "Og smiler til ham fra de grønnende Buer,
 "Som blideligt skjærme mod Solens Luer."

"Naturens Nædsler og her dens Ven
 "Kan see i Rovdyr fra Jldjonens Lande
 "Og kolde Nords iisdækkede Strande.
 "O! did trylles undrende Sjæl da hen,
 "Og vandrer snart mellem Klippernes Graner
 "Paa hylende Bjørnes blodstænkte Baner,
 "Og snart i Cederhvalvingens Lye,
 "Hvor Hyrder de brølende Løver flue."

"Ved andre Optrin Andre sig fryde.

"At see, hvorledes ved Dresse vi

"Kan tvinge den smidige Krop at adlyde

"Vor faste Villies Energie,

"Er dennes Vellyst. Sam hine glæde,

"Der svinge sig med Behændighed

"Paa flyvende Hest og med sikke Fjed

"I kunstig Dands paa Linien træde.

"Det Hine derimod fryder meer

"Vor Mand i dens Granskings Flugt at kjende.

"De sig til den snilde Cetti henvende.

"Her Glassets hurtige Spinden man seer,

"Og i Elektrikens Lynildsluer

"Et Glimt af hin mægtige Jld man skuer,

"Der slinger Rædsler og pludselig Død

"Fra tordnende Skyers flammende Skjød.

"Og

"Og den, som de skjønneste Kunster ynder,

"Med Lyst giin Række af Billeder seer.

"Hist quindelig Blidhed imøde ham leer.

"Hver Mine Uskyld og Omhed forkynder.

"Naturens Fortryllelser skuer han her

"I Skovfranskste Bjergrad, hvor Kilder fremvælde,

"Dens Rædsler i nøgne, uafhængende Fjælde,

"Hvor Rovdyr boe, han betragter der.

"Med udannet Smag sig andre fornøje,

"Ved Smaating. O! Ei det ledende Die

"Skal savne, hvad dem at mere formaaer.

"Selv Barnet smilende her fremtræder.

"Ved Abens pudserlige Spring det sig glæder

"Og Traadduffens Dands og den Hest, der forstaaer

"Saa skjælmst med nikkende Hoved at sige,

"Hvor Elskeren sidder hos elskende Pige.

"Hør

"Hør rundt om os Strengenes liflige Lyd
 "Indbyder til blid, venstabelig Fryd.
 "Til Glædens vide Tempel henile
 "Enhver paa sin særegne Blomstervei!
 "Med Haan til de mindre Dannede ei
 "Den mere Dannede stolt nedsmile,
 "Og Hine ei dennes Lyst belee,
 "Fordi de dens Marsag ei kunne see!

"Saa mange Glædeskilder frembyde
 "Naturen, vor Sands og vor Phantasie,
 "At alle, alle frøe skulde nyde
 "Og ingen vansmægtende gaar forbi.
 "En Daare opholder sig over de Glæder,
 "Som passe ei med hans Nar eller Smag.
 "Den Vise nyder hver Livets Dag,
 "Og andre han samme Frihed tilstæder."

Saa talende Carl vandred' med dem
 Imellem de snehvide Telte frem,
 Der sig under fælggende Ege hæved,
 Hvis Kroner glimred i Solens Skin,
 Hvis grønne Blade raslende bæved
 For den mildtaændende Vestenvind,
 Hvis Lovsaler, quiddrende Fugles Troner,
 Ujensløde af Glædens liflige Toner.

Du gjetter let, at de alt besaae,
 Og glade de vare, fordi de vilde;
 Thi evig den Sandhed fast vil staae:
 "I os vi har vore Glæders Kilde."
 Naar for hovmodig Daglehust frie
 I hver os mødende Gjenstand vi
 Opsege dens skjønne, forløstende Side,
 Saa frøe vore Dage fulle henglide.

Bag Irbefrandsede Træers Hegn
 Med blidere Straaler alt Solen smilte.
 I Lye af Grenenes Tag de hvilte
 Og oversaae paradisiske Egn.
 "See!" raabte Hanne, "O see hiin Brimmel!
 "Hver Mine vidner om Hjertets Fryd.
 "Hvert Aandedræt er Jubelens Lyd,
 "Hvert Dje flart, som den skæfrie Himmel.

"Det Maal, hvortil alle stunde, er Lyst.
 "Det alle foreener, Saa broderligt vandre
 "Her Bønder og Grever mellem hverandre.
 "See Ridderen ei, fordi paa hans Bryst
 "Den gyldne Stjerne blinker, foragter
 "Den vadmelsklædte Arbeidsmand,
 "Der Livet fik til Glæde, som han,
 "Og fælleds Maal med ham eftertragter.

"O, maatte for Glædens Philosophie

"Dog Hovmodens svimlende Drømme bortvige!

"Saa tit i vort Eden græd da ei vi

"Bed Nøgtet om menneskeslagtende Krige,

"Den frugtbare Dal til en øde Grav,

"Til vilde Ruiner dens rige Byer

"Forvandledes ei, og paa blodfarvet Hav

"Et Døden lynte fra tordnende Skyer.

"Nei, festlige Hymner og Strengeseeg

"Forkyndte det fulde Hjertes Glæder.

"Fra hølgende Agre Jubel opsteeg

"Og Jubel opsteeg fra de glimrende Stæder.

"I grønnende Skove Jagthornetklang

"Til Fuglenes Qviddren og Grenenes Susen,

"Og højt lød de raske Sæmænds Sang

"Paa solvblaae Hav til Bovernes Brusen."

Hun taug, og atter de vandrede om,
 At høre de Smaachore, som, i Lunden
 Fordeelte, oplivede Aftenstunden.
 Til et vidtbyggende Træ de kom.
 En blæste Fløiten i Lye af dens Kroner;
 En Harpespiller, der hos ham sad,
 De bævende Strenge slog, og glad
 Han sang til de søde, smeltende Toner:

"Hver har sin Lyst, og jeg har min.
 "Jeg helst hos favre Neger dvæler.
 "Mig Smilet fra den hulde Kind,
 "Mig Djets Jld til Skjald besjæler.
 "Da toner jublende min Sang
 "Om Kjerlighed og Venstabs Dinder,
 "Og smeltende min Harpes Klang,
 "Lig Qvindens blide Stemme, lyder.

"Et

"Et findrigt Folk det græske var.

"Man Sandhed i dets Myther finder.

"Med Nette det omgivet har

"Nol med hulde Sanggudinder.

"Ved dem kun blev han Digtergud.

"Hvad var han, hvis de fra ham iilde?

"Hans Krones Straaler staktes ud.

"I Haanden taus hans Lyra hvilte.

"Hvo bliver ei til Digter her?

"Hvorhen det glade Dje skuer,

"Det seer et Chor af Gratier

"Fremsvæve under hine Vuer,

"Hvis Hvælving er ei mindre skøn,

"End hine yndefulde Gange,

"Hvor Skjaldes Gud, Latones Søn,

"Sin Lyra slog til Musers Gange.

"Her

"Her Danmærk sit Parnassus fik.
 "Her vandre Danmarks Huldgudinder
 "Med Venkabs Smil i lyse Blik
 "Og paa de favre Rosenfinder.
 "Ei straalet Foraarsmorgnen mild,
 "Som disse Kinder's Morgenrøde,
 "Og O! med meer end Soles Gld
 "De Blætte Barmen gjennemgløde.

"I fald jeg Lunds Herre var,
 "Et attisk Tempel hist jeg reiste.
 "En jonisk Støtterad det bar.
 "Vidtglimrende dets Tinding kneiste.
 "I yndig Halvfreds, Maanens liig,
 "Naar flart dens 'skjønne Sølvhorn tindre,
 "Ni høje Troner hæved sig
 "Af Elfenbeen i Templets Indre.

"Ni fævre Piger sadde der,
 "De skønneste blandt Danmarks Skjønne,
 "For hylt hver Skjald, hver Kunstner, hver
 "Med dyrtet Snille stor at lønne.
 "De skulde under Harpers Klang
 "Og Cymblers Lyd og Fløiters Toner
 "Og jubelfulde Chores Sang
 "Omslette dem med Egekroner."

"Hver Yngling beilede til den Een,
 "At franses af en Huldgudinde.
 "Hver Moder sagde til sin Søn:
 "Du Dig en Hæderskrone vinde!
 "Endog udannet Almuesmand
 "At hædre Vid og Kundskab lærte.
 "For alle skjønne Kunster han
 "Med Glæde aabnede sit Hjerte."

"Hver Følelse ved luttret Smag
 "Blev reen og ædel, klar Forstanden.
 "Omstraalte af Oplysnings Dag,
 "Omsavned' Læg og Lærd hinanden.
 "Og hid de vilde Haand i Haand
 "Til Viisdoms Jubelfester træde.
 "Fast Broderkjerlighedens Baand
 "Blev knyttet under fælles Glæde."

"Olympens Fæst vor Høitid veeg,
 "Og Altislunden, paa Trophæer
 "Og Templer riig, ei skjønt opsteeg,
 "Som denne Kreds af Egetræer.
 "Kun dyrket Snille Mindestegn
 "Man under disse Grene reiste,
 "I disse Eges blide Hegn
 "Kun Smags og Viisdoms Templer kneiste."

Han taug, og nu Hanne gif til ham hen
 Og sagde: "Hav Tak for din Sang. Jeg lider
 "Din muntre Vise. Hvo digtede den?"
 "Jeg selv," var hans Svar. "Saa let henglider
 "For mig under Sang og Spil hver Dag.
 "Den bedste blandt alle Kunster jeg lærte.
 "Den skaffer mig Yndest, den fryder mit Hjerte.
 "Lid lyder min Harpe ved Glædens Lag."

"O!" raabte Hanne. "Et lykkeligt Møde!"
 "Vi ville just Aftenen spørge hen
 "I yndige Velselv. Du den
 "For os ved din Sang og din Harpe forsøde!
 "Og denne, som Fløiten saa mesterlig
 "At spille forstaaer, du tage med dig!
 "Hvor vil vort Maaltid en Glædesfest blive,
 "Naar I ved Sang og Musik det oplive!"

"For Eder," var Sangerens Svar, "jeg slaaer
 "Min Harpe med Lyst og min Vise qvæder.
 "Og denne meer end sin Fløite forstaaer.
 "Han Mennekers Stemme, Miner og Tæder
 "Kan efterligne. Han snaksom Barbeer,
 "Sophistisk Ordgyder, frisk Officeer
 "Og vranten Papa saa godt kan agere,
 "At Skuespiller han kunde være."

Om Prisen man snart blev eenig med dem.
 Nu gjennem den herlige Skovegn frem
 Til Bellevue vort Selskab iiste.
 Søestraalerne funkled' med blidelig Glæde
 Paa Eggetoppenes glimrende Krands,
 Mildt Brenene susse og venligt smilte
 Det sølvblaa Hav dem imøde, liig
 Den Himmel, der over det hvælvede sig.

T r e d i e S a n g.

Der nu om alt disputeres her;
 Ja, Sommes Wiisdom saa dyb endog er,
 At de med en Alviders strenge Mine
 Med denne sælsomme Paastand fremtrine:
 "Erfaring ei lærer os, Verden er til. *)"
 Dog troer jeg, at fem blandt Jordens Blæder
 Mig ingen Rangen afviste vil,
 Hvor kunstigt han snoer Syllogismens Ræder.

*) Mennesker, der kalde sig Philosopher, spille i vore Dage Tiden med at disputere om Verdens Tilværelse. De paa-
 staa, at den Bevidsthed om dens Tilvæ-
 relse, som vi faae ved vore Sandser, ei
 kan overbevise os om, at den er til. Læ-
 seren tænker uden Tvivl, og jeg ligesaa,
 at man gjorde bedre i at hente Wiisdom
 i Naturens og Erfaringens Skole, end i
 at betvivle Verdens Tilværelse og Erfar-
 ringens Gyldighed til at bevise den.

Den

Den første er Elskovs henrykkende Ild,
 Den anden Venſkabs søde Lue,
 Den tredie denne, Naturen at ſkue,
 Naar ſvøbt i høitidelig Glands og dog mild
 Den smiler til os fra Paradifer,
 Den fjerde oplivende Sang og Muſik,
 Den femte hiin frydende Nectardrik,
 Hviſ Priis alt lød i Anakreons Viſer.

I Vellevne vort Selskab nød
 Dem alle fem i den lyſe Stue,
 Hvorfra det Havets blinkende Skjød
 Og Himlens majestætiske Bue
 Betragtede froe, mens om veldækket Bord
 Det ſad og forſøded' ved Kjerligheds Ord
 Hver Lyſt, ſom til dobbelt Fryd dem beſjælte,
 Fordi de den huldt med hverandre deelte.

Til Fløitens Toner og Strengenes Klang
 Vor Harpespiller for dem istemte
 En Trøjels og Vibes og Baggesens Sang,
 Og Nabbes Viser han ikke glemte.
 Naar glemmes de, hvor med skingrende Lyd
 De fyldte Glasfe sammenstøde?
 Saa mange ham Muserne synge både,
 Og alle vække til blidelig Fryd.

Sang Sangen, Fløitespilleren eene
 En lille comisk, morende Scene
 Af Stadens nyeste Optrin gav.
 Hvor verledte Stemme, Miner, Lader
 Og Djekast med Hurtighed af!
 Som Jøde, Tydsker, Pedant eller Sprader,
 Hver Rolle han spillede mesterlig,
 Og var i hver paa Sarkasmer riig.

Han

Han kunde især de Pygmæer agere,
 Som ville paa fantist philosophere,
 Men gjøre saa sære Tankehøp,
 At snart man et øjner den Viisdoms Top,
 Hvorfra de nedsende Imperativer,
 Og snart man saa dybt dem neddale seer,
 At tappert de fægte med cynist Iver
 Paa visse Matroners Stridsmaneer.

Nu Dagens Straaler forsvundne vare.
 De gyldne Stjerner mildtsunkende Skare
 Paa Himlen om Maanen blinkede frem.
 Man reiste sig og han sagde til dem:
 "Ifald mine Herrer og Damer ville
 "Tilsammen et lille Stykke vi spille,
 "Der saa pudseerlig en Opløsning har,
 "At Bifaldslatter min Løn altid var.

"Hi

"Eh! ofte i muntre Vennekredse

"Man har det spilt og det merede stedsse.

"Hver flog Besulap jo raader til

"Bed Latter Mellemgulvet at ryste

"Paa Maden. Hvis de da tillade, jeg vil

"Med min Comedie dem forlyste.

"De Kjerlighedssrollerne faae, og let

"De kunne dem spille, hvis jeg seer ret."

"O! Herligt!" raabte Hanne og Trine.

"Os Elskerindens Rolle kun giv.

"Med Armen omkring sin Elskedes Liv

"Man smiler til ham med blidelig Mine,

"Og bøjer til hans fine Læber hen.

"Den Rolle er let og sød er den."

Saa talende, Carl og Ludvig henrykte

Til deres bævende Hjerte de trykte.

Han svarte: "Min Rolle er ei saa let.

"De kun, hvad de ere, skal forestille;

"Men jeg velærværdige Præst skal spille."

Da hentede han et Skrin, og af det

- Fremtog han den lange sorte Kjole,

Siin Amulet imod Kjødets Magt,

Hvis ellers paa det, man et Sted os har sagt

Om Dragtens Nytte, vi kunne stole.

De yndige Glutter med venligt Blik

Vor Fløitespiller tilhaande gif

For ham i Præsteornat at smykke.

Imidlertid han taledes saa:

"Det sælsomme Bryllup hedder mit
Stykke.

"De veed, at alle Piger ei faae

"Den blide Skjæbne, jeg seer, de nyde,

"J Noe hos sin Elskte at kunne sig fryde.

"Snart

"Snart Faderen er sin Datters Tyræn.
 "Fordi hans Lyst er Nang eller Grunker,
 "Han snart vil hende en Laps af Junker,
 "Snart rykset Snier paatvinge til Mand.
 "Snart kommer en gammel Jomfrue af Kloster,
 "Som gjerne hende gad spærre i Kloster,
 "Fordi det blev hendes Knivskheds Straf,
 "At selv hun maa vandre som Nøe i sin Grav."

"Dog, hvo kan alle de Pudser erindre,
 "Som Skjæbnen Forelskede spillet har.
 "Engang der vare to elskende Pår,
 "Hvis Hæld uretsfærdig Evang vilde hindre.
 "Men altid den snilde Kjærlighed
 "At finde Raad mod Forfølgelsen veed.
 "De flygted', for hemmelig sig at foreene.
 "Mit Stykke begynder med Brylluppets Scene."

"Til

“Til livlig Contrast med de Optrin, som her

“Dem siden skal more, alvorlig den er.

“De Brudene spille. Brudgommene ere

“De To, De elske. Jeg Præst skal agere.

“J Orden de nu opstille Dem.

Han taug, og Hanne og Trine, blide

Som Gratier, for ham sig stillede frem

Bed deres Carls og Ludvigs Side.

Du indseer let, at jeg gaaer forbi

Den hele Vielses Ceremonie.

J dens Høitidelighed den at male

Med spøgende Memne ei passer sig.

Jeg heller dens yndige Skildring dig

J Vos's Lovise vil anbefale.

Vor Diiber saa skjønt har den oversat.

Å! alt han sumrer i Gravens Nat.

Jeg

Jeg dig i al Korthed da vil berette,
 Hvad du allerede vil kunne gjette,
 At Carl og Ludvig med smilende Blik
 Det evigt bindende Ja fremsagde,
 Og Ja af Hanne og Trine fik,
 Som froe deres Haand i Elskernes lagde.
 Men Manden i Præsteskjole derpaa
 Til Carl og Ludvig taledes saa:

"Den, som med blinkende Dolk sig fremsniger
 "I Mattens Mulm paa øde Stie,
 "Og grusom med Rovdyrets Raserie
 "I Blod sin Harm at kjøle higer,
 "O, han er ei lumsk, ei umenneskelig,
 "Som den, der til Pigen nærmer sig
 "Med Kjerligheds Ord paa falske Læbe,
 "For hendes Uskyld og Noe at dræbe."

"Hans

"Hans Tale er sød, hans Dje huldt;
 "Men af! af Sviig er hans Hjerte fuldt.
 "Mens Blikket kjerligt paa hende hviler,
 "Han grunder kun paa den sorte Daad,
 "At mærke ved Angers og Misshaabs Graad
 "Det Dje, der kjælent ham tilsmiler.
 "Til Lon for den reenste Kjerlighed
 "Han myrder grumt hendes Hjertes Fred."

"Af! Carl og Ludvig! Mod Hanne og Trine,
 "Hvis Liv er Eder henoffret kun,
 "J handlede saa. O, mindes den Stund,
 "Da J med en Engels venlige Mine
 "Tilsvore dem Egteskabs evige Pagt,
 "Det hellige Løfte J fuldbyrded' ikke,
 "Men lurede fjendst paa de Djeblikke,
 "Da Hjertet i Kjerligheds Favntag var svagt."

"Af!

"Af! Af vore Dages letsindige Sæder.

"Bortrevne, Jordens sødeste Glæder

"I Blindhed fra Eder I stødte bort.

"Den Ruus, hvormed Furien Bellyst bedøver

"Sin sværmende Slave, kun varer kort.

"Men grusom hun Hjertets Fred ham berøver

"Og Kraft til skinnende Borgerdaad.

"Engang han vaagner med Angerens Graad."

"Men Fred med sit Hjerte og Kraft til Dyder,

"Der glæde ved Mindet om stiftet Gavn,

"Og hædre blandt Jordens Edle hans Navn,

"Har den, hvis reene Sjæl sig kun fryder

"Bed troefaste Mages Favnetag.

"Sin Himmel han i sin Bolig finder,

"Lig Baarens skønne signende Dag,

"Hans Liv i den huuslige Kreds forsvinder."

"Hver

"Hver god og ophøjet Følelse der
 "Til Heroismens Storbærk opflammer.
 "Hiin Pligt, uden hvilken Selskabet er
 "Et Rov for Tvedragt og Vold og Jammer,
 "Opoffrelsens Pligt har himmelsk Fryd
 "For Hjerter, som smt for hinanden brænde.
 "O, eenes oprigtigt elskende Kjende
 "Din Almagt og reene Belyst, O Dyd."

"Omtrylle ved hvileløs Daad til et Eden
 "Sin Egtefælles og Afkom's Hjem,
 "Bed Venneblidhed forsøde dem Glæden,
 "Med Kraft afvende hver Qual fra dem,
 "Berede dem Hæld i de fjerne Dage,
 "Og glædes ved Efterlægten's Vel,
 "See, det er den Fryd, som Elskende smage;
 "Den fylder vort Hjerter, den adler vor Sjæl."

"Og

“Og denne Fryd nu vinker ad Eder;

“Thi nu Eders Løfte fuldbyrdet er.

“Den Mand, som J see for Eder her,

“Forkynder hiin Kjerligheds Lære, som leder

“Alcene til sand og klippefast Fryd.

“Mig hildet Uskyldigheds Taarer rørte.

“O, takker mig, at jeg Eder førte

“Bed Enildhed tilbage til Pligt og Dyd.”

“Hvi træde J dog tilbage med Harme?

“J Eders Brude kjerligt omarme!

“Den Pænke, jeg bandt, uopløselig er.

“See Kongebrev jeg fremlægger her.

“Og denne er Hannes og Trines Broder.

“Nys kommet tilbage fra fjerne Land,

“Han saae med Qual i Graven sin Moder,

“Og sine Søstre ved Afgrundens Rand.”

"O hulde! Ei havde de villet bedrøve
 "Ved Tidenden om deres Fald hans Sjæl,
 "At Kummer ei skulde ham Kraften berøve,
 "Til knudrede Bane at vandre med Hæld.
 "Han kom til dem med Fortvivlelsens Smerte,
 "Da straalte til ham et Glimt af Fryd.
 "Beundrende fandt han hos dem et Hierte,
 "Som reent endnu glødte for Uskyld og Dyd."

"Kens Raphaels Kunst i fremmede Egne
 "Han dyrkede, Venstabs Pagt vi indgik.
 "Naar Torne syntes hans Bei at omhegne,
 "Og trindt om den mærkede sig for hans Blik,
 "Mit Venneraad Lys i Mulmet ham tændte.
 "Og nu om Hjelp han iilte til mig.
 "Et Redningsmiddel kun viste sig.
 "O, kunne I harnes, at vi det anvendte?"

"Selv

"Selv Eders Hælv vi jo grundfæstet har.
 "Den eene til Dødstimen lykkelig var,
 "Som valgte Dydens Vej at betræde.
 "Naar Jssen frandses af Sølvverhaar,
 "Den Edle er frøe, som i blomstrende Vaar.
 "Selv Skjæbnens Lyn ei knuser hans Glæde.
 "Mod Himmelen stunder hans Jdræt her,
 "Og Jorden ham Himmelenes Forgaard er."

Her Carl og Ludvig hørte med Brede,
 At bundne de vare i Egteskabs Kjede.
 Men Smilet fra Pigernes venlige Kind
 Opklarede lidt efter lidt deres Sind.
 Hvert Blik, som deres med Æmhed mødte,
 Af Kierligheds reeneste Flammer glødte.
 I Modrenes Favntag hang deres Smaa,
 Som til dem med bedende Djekast saae.

Tillige de Piger i deres Hjerte
 En Talsmand havde, hvis mægtige Røst
 Snart vækker Angerens voldsomme Smerte,
 Og snart er riig paa livsalig Trøst.
 Gjenfaldende Præstens advarende Tale,
 Dens Stemme dem vakte af Bøllustens Dvale.
 De følte dens Skjændsel og ahned', O Dyd,
 Din rene, høje, evige Fryd.

For deres Letfærdigheds Brøde de grued'.
 Med Alvor paa Fremtidens Dage de skued'.
 Til Omhed blev deres brusende Harm.
 De sank til Hannes og Trines Barm.
 Her tie du, Harpe! Den Tone, du lærte,
 Var Savnets veemodige Klagelyd.
 Tolk Kjerligheds vilde, brændende Smerte,
 Men vov ei at male dens himmelske Fryd.

O. Horrebom.

N a t u r e n .

Naar, hylt i Vaarens Blomstersmykker,
Naturen smilende henrykker,

Hvor er den skøn og læreriig!
Den Glæde, som tryller blidt mit Dile
I spraglet Dal paa grønne Høie,
Med Viisdom og bestraaler mig.

Her Rosen dufter, snart den segner,
I Morgen alt dens Purpur blegner,
Og hvasse Tørne den kun har.
Saa blomstrer Vaarens korte Glæde.
Den visner. See ham, see ham græde,
Ei Angers Tørne dem han bar.

Sølvblomster hist lit Sneen blinke.

De salme, modne Frugter vinke.

Saa er din Fryd, o rene Sjæl,

Som attraaer Dydens Lyst og Hæder.

Selv Mindet om din Fryd dig glæder;

Ehi o! dens Frugt var Brødres Hæld.

See, tætte groe de Yndigheder,

Som Vaaren rundt om mig udbreder.

Hvor hviler Diet ei med Fryd?

Og hør! sig tusend' Stemmer blande

Med Tord'nen af crystalne Bænde,

Og mildt bevægte Blades Lyd.

Mig tryller muntre Biers Surren,

Og fredelige Duers Kurren,

Og fiælne Nattergales Røst.

Da føler jeg hvor Glid opliver,

Hvor Uffylde Himmels sødt henriver,

Hvor Elskov aander Fryd og Trøst.

Men

Men hør de jubelfulde Toner

Af Lustens glade Millioner

Fra græsrig Mark og løvfuld Skov!

Min Siæl paa Sangens Hvirvler svæver,

Dens Suk, i det den henrykt bæver,

Er Almagts, Bliidsoms, Godheds Lov.

Naar Dagens Chor mig ei fortryller,

Selv tause Nat, som mig indhyller,

Mig kjerlig undervise maae.

Jeg seer forundret, stum, henrevet,

Hiin trøsterige Lærdom skrevet

Med Stiernekrift i Himlens Blaae;

Den Aand, som Verdners Baner fluer

Og i utalte Soles Luer

Sin Skabers Gienfæin funkle seer,

Den Aand i Gravens Mulm ei hviler,

Men løst af Støvet's Baand den iler

Did, hvor ei Døden naaer den meer.

Saa dine Smile Rundskab sprede,
 Natur! O venlig du mig lede

Til luttret Viisdom, ægte Dyd.
 Lad mig, som du, uskyldig være,
 Og blomstre til min Skabers Ære,
 Og mine Brødres Hæd og Fryd.

D. Horrebow.

Amors Gave.

Hlin Gud, saa fuld af skjelske Streger,
 Som Lykken flygtig, blind som den,
 Hvis Haand med Jovis Scepter leger
 Og fængsler selve Tordneren,
 Hvis spæde Skuldre Verden bære,
 Hvis Myrthebrands er mere skøn
 End Fredens Palme, Fyrsters Ære,
 Og Laurbærkronen, Heltes Løn;

Den hulde Amor mig besøgte,
 Da Buggen end min Verden var.
 Omkring ham Gratierne spøjte;
 Guldbrandset Purpurstye ham bar.
 Melodisk Nattergal ham lærte
 Den Nøst, Vallantias de B'ik,
 Hvormed han sagde: "Du et Hjerte
 For kjælen Elskov dannet fik."

"Jeg

"Jeg derfor ynder dig, du Spæde!

Gid uden Sorg og lykkelig

Du Blomsterveje kun betræde,

Ik! Dnsker blot du faaer af mig.

Jeg kan ei skjenke dig en Gave,

Hvor gierne jeg, en Gud! dog vil.

De stemme Piger stjaalet have

Min Riigdom, Fakkell, Due, Piil."

Dog end jeg disse Vinger eier.

Ved dem jeg, mere frie og stor

End Zeus, undgif de Skionnes Seier,

Som Flugten eene redder for.

See dem jeg binder til dit Hjerte.

Det skal lyksaligt, glad og frit

Ei føle Kierlighedens Smerte;

Dens halve Himmel nyde tit.

Thi skal du hulde Piger møde,
 Og see de gyldne Lokkers Krands,
 De blide Rinders Morgenrøde,
 Det lyse Dies Stierneglands,
 Den Læbe fuld af Nectarlyffe,
 Den Lilicarm; det hvalte Bryst,
 Saa bløde skabte for at dyffe
 Lyksalig Elsker hen i Lyst;

"Da skal dit Hjerte omst dem hylde,
 Og føle Jorden dobbelt skøn.
 Elyst Fryd din Barm skal fylde,
 Du lykkelige Stovets Søn.
 Men naar de atter fra dig vige,
 Da er dit Hjerte frit igien.
 Ei Længsels tunge Suk skal stige.
 Du frøe skal spøge Tiden hen."

"Men

"Men om engang en kjerlig Pige
 Med hulde Blik, med kælné Smil,
 Med omme Kys til dig skal sige:
 Kom, jeg dit Hjerte binde vil;
 Om Elskovs lette Blomsterkænter
 Hun dig behændig slynger i,
 En navnløs Glæde hun dig skænter,
 Men aldrig meer du bliver frie."

"Du skal dit Hjertes Herkerinde
 Fortryllet, hvor du vandrer, see.
 Du hendes Billede skal finde
 I Foraarsrosen, Vintrens Sne.
 Naar Piger, Huldgudinder lige,
 I Skønheds Glands omstraale dig,
 Du tænke skal: men du, min Pige!
 Er meer en Huldgudinde liig."

"Da

"Da skal du jublende velsigne
 Det Dieblig, da du blev fød.
 Dit Liv i hendes Arm skal ligne
 Selv Gunders Liv, en Søn din Død."
 Saa talte han, og til mit Hjerte
 Han sine lette Binger bandt.
 Jeg frie for Kierlighedens Smerte
 Dens halve Himmel ofte fandt.

Den halve Fun, og hvilken Glæde!
 O! ganske den fortrylle mig!
 Kom, Daphne! slyng din Blomsterkiæde
 Omkring et Hjerte, skabt for dig.
 Det evig, evig dit skal være.
 Min Lykke hviler i din Haand;
 Thi hvad er sødt, som det, at bære
 En yndig Piges Rosenbaand.

D. Horrebow.

T i l C h l o e.

Du hader Amors milde Bud,
 Forsmaaer hans søde Glæder;
 Men du er Pige, han er Gud.
 Du bærer snart hans Kjæder.
 Du siger: han er fuld af Sviig.
 Af Elkov mangen Pige
 Henviisner, afbrudt Rose liig.
 Jeg vil ham flog undvige.

O! flyer du end med Zephyrskridt,
 Den Gud dig let op søger,
 Som mellem Vestenvinde tidt
 Med dine Lokker spøger;
 Og flyer du end med Lynets Til,
 Den Gud dig let kan fælde,
 Som væbnet har sin visse Piil
 Med meer end Lynets Bælde.

Du

Du svarer: om han end mig naaer,
 Jeg skal hans Magt undvige.
 Hvad Mod og Viisdom ei formaaer,
 Udvirker tidt en Pige;
 Thi Evne til at røre sig
 Mit Rign af venlig Stiæbne.
 Min hulde Kind, mit Beemodsblik,
 Min Graad skal ham afvæbne.

O viid! o viid! din hulde Kind,
 Dit Beemodsblik, din Taare
 Ei rører ham; thi han er blind.
 Han frøe dit Bryst skal saare.
 Du siger: med sit Demantskiold
 Mig Barsomhed omgiærder.
 Min Varm er mod hans Lue kold,
 Den mod hans Piiil sig hærder.

Din

Din Varm vel blønder, Sneen liig,
 Det sødt henrykte Dje,
 Og som af Marmor hvælve sig
 Dens hvide Tvillinghøie;
 Men om den Sneens Kulde bar,
 Den smelter for hans Flamme,
 Og om den haard som Marmor var,
 Den saares, naar han rammer.

Ei nytter Modstand, Flugt og Bøn.
 Hvad har du vel tilbage?
 Vær flog og hyld Diones Søn.
 Hans Nag jo alle drage.
 I Amors Rosenkræder lagt,
 Du frøe til Løn skal nyde
 En Deel af Gudens søde Magt
 Og over Hjerter byde.

D. Horrebow.

Sang

Sang for Elskende.

Naar heldig Kriger skjuler Jorden
 Med Dyrger Liig og Strømme Blod,
 Saa Helte zittre for hans Torden
 Og Vise studse ved hans Mod,
 Lad Andre da mod Vældens Kjæder
 Med Glæde strække Armen ud,
 Og fappes om at naae den Hæder
 At nærme sig den Jordens Gud!

Min Stolthed hine Lænker ere,
 Hvori min Pige slynger mig.
 Gid jeg dem evig, evig bære!
 De gjøre mig saa lykkelig.
 O, Vældens Spiir kan sønderbrydes,
 Men ei Karitets Rosenbaand.
 Selv Verdens Overvinder frydes
 Ved Lænken fra en Piges Haand.

O Piger, da I modtog Livet,
 Naturen har til Eder sagt:
 "Jeg Mændene har Styrke givet,
 "Men Eder gav jeg Yndets Magt.
 "Ved Straalen fra det hulde Dje
 "I smelte Heltens Marmorbarm.
 "Ved Eders blide Røst I bøj
 "Til Kjerlighed den Vildes Harm.

"Til Kummerens blege Søn I smile,
 "Strax tier Klagens Bemodslud.
 "Til Glædens muntre Ven I ile,
 "Og nu hans Fryd ham først er Fryd.
 "O, over hele Jorden byde
 "I til dens Sønners Hæd og Trøst!
 "I venligt lære dem at lyde
 "Ei Vaabens Magt, men Godheds Røst!"

Naar

Naar en Dogmatikus fremtriner,
 Som sit Systema tør og stram,
 Med Gravitet i strenge Miner,
 Lad Andre skimle hen til ham,
 Og fra hans Lærestoel ei vige
 Før han har skraa't sig hæd og træt!
 Jeg iler til min elskte Pige,
 Og du maa tilstaae, jeg har Ret.

Thi siig mig, er Naturen ikke
 Den Bog, som Visdom lærer os?
 So forsk i den med skarpe Blikke,
 Om du vil naae en Tænkens Noes.
 Men en elskværdig ædel Pige
 Foreener alt, hvad Yndigt er
 Udsprede i Naturens Rige;
 I hendes Favn da Visdom lær!

Og vil en Moralist nedstige
 I Kunstords Skye, for, liig en Gud,
 Fra sit Olymp til mig at skrige:
 "Ei Pligtens Lov er Glædens Bud.
 "Til Helvede den Blinde iler,
 "Som troer, at Fryd er Dydens Maal;"
 Strax flyer jeg til min Glut; hun smiler,
 Og glemt er mørke Viislings Skraal.

Siig, hvo var den, som ikke lærte,
 At Glæde følger Dydens Fjed,
 Naar dybt han følte i sit Hjerte
 Din hulde Magt, o Kjerlighed?
 Er du ei alle Dyders Moder?
 Tilraaber du ei Støvets Søn:
 "I hver Medskabning see en Broder!
 "At elske har sin egen Løn."

D. Horrebow.

Gle-

E l e g i e .

I svandt, I svandt, o lykkelige Dage
 Som fløi i munter, vinget Daids forbi
 Og hørte ei min vemodsfulde Klage,
 Ei saae den Graad, mit Dje svømmer i!
 I svandt, o Barndoms Aar, og af! I ile
 O Barndoms søde Glæder bort fra mig!
 Med Kummer seer jeg Morgenrøden smile,
 Og i min Taare Maanen speiler sig.

Naar Daphnis hviler ømt i Kloes Arme,
 Jeg sukker, skjøndt hans Fryd var stedse min;
 Og naar hun venligt kysser ham med Barme,
 En Taare zitterer paa min blege Kind;
 Og naar han synker ned til hendes Hjerte
 Og hver hans Mine straalet Himlens Fred,
 Jeg flygter at begrave taus min Smerte
 I langsom, mørk, elendig Eensomhed.

Hvi

Hvi flyder du, o Taare, som jeg græder,
 Og blege Kind! hvi er du visnet hen?
 Ak! mig tilsmile ikke Elfsøes Glæder.
 Jeg dybt nedbøiet gaaer, liig Vandrerens,
 Der træt fremflæber sig i Solens Luer
 Paa nøgne Klipper, piint af Tørstens Brand.
 Dybt under sig et stille Væld han stuer,
 Men ak! af ingen Draabe lædskes han.

D. H o r r e b o w.

A t h e =

Athenes, Musernes og Cha- riternes Forbund.

Første Deel.

A r i a .

Athene bød, og vilde Skarer

Forlod den mørke Skov;

Athene bød; og Frygt og Farer

Forsvandt ved Ret og Lov.

Hæld os i Samfunds sikre Skød,

Hvor Medynk med en Broder græder,

Hvor Medfryd adler vore Glæder!

Hæld os i Dydens Skød!

Recit

R e e i t a t i v.

Athene bød :

Hver Orken blev en Have,

Hver Lund en Stad.

Og nøgne Wilde

blev Mennesker !

A r i o s o.

Foreenet Kraft af Myriader

Omhegner hver Mands Ejendom :

Den raske Flid nu fylder sine Lader,

Og Konsten skaber Jorden om.

R e c i t a t i v.

Athene saae sit Værk,

Og smilede.

O ! kommer , sagde Hun,

I Mnemosynes viise Døttre,

Og

Og kroner mine tvende Gaver,
 Det S a n d e og det G o d e,
 Med S k i ø n h e d, Eders Pryd.
 Da drog de hulde Muser alle
 Til Fredens stille Tempel hen;
 Og deres Mand, som Baaren blid,
 Fremskabte Jordens fældne Blomst,
 Forfisknnet Dyd.

E h o r.

Blide Muser! Eders Glæder
 Skienke Manden Ungdoms Kraft;
 I forædler vore Sæder,
 Amors Krands, og Druens Saft,
 I forfiskner
 Hver en Fryd,
 Og belønner
 Sjelden Dyd.

A n d e n D e e l.

R e m a n c e.

Hvor Pindi Top forsvinder,

Og ranke Laurbær groe,

En hellig Kilde rinder

I Skyggens stille Noe.

Vi favre Møer frede.

Om hellige Kristal;

Og tierlig De det lede

Hen over Jordens Dal.

Man hører disse Bover,

Og hører Tryllelyd,

Flux hver en Sorrig sover,

Flux vaagner hver en Fryd.

Og hvo med rene Læber,

Saa sang den favre Møe,

Til Vunds at drikke stræber,

Skal aldrig, aldrig døe!

R e c i t.

R e c i t a t i v.

Med hellig Strænghed byde
 De ni Gudinder alle,
 At ingen Dødelig,
 Hvis svage Hierte fængsles
 Af Jordens mindre Eysler,
 Hvis Sind og Sands forsteenes
 Af Lasternes Medusa,
 Eig Kilden nærmere tør,
 Dog snart de frygtede,
 At blye Bæffedenhed
 Tillige maatte fremmines.
 Thi bad de venligen
 De trende Huldgudinder,
 Med dem at dele deres Kald:
 Og nu, nu række da
 De smilende Gudinder
 Hver Pillegrim,
 Der from og frygtfom nærmer sig,
 Det salige Kristal
 I gyldne Kar.

A r i a.

A r i a .

Hæld den ædle, tifold Hæld,
 Hvem en Charis yndefuld
 I sit Vægers Guld
 Nækker det evige Væld!

S l u t n i n g s C h o r .

Hæld og Hæder hele Jorden
 Naar Athene skaber Orden;
 Naar en Pierides Bud
 Udler Manden til en Gud;
 Og ved trende Huldgudinder
 Hele Livet Ynde vinder!
 Eders Forbund, o! Gudinder! skal staae,
 Indtil Jord og Soel og Maane forgaae!

S a n d e r .

S a n g

S a n g
ved
Grev Christian Reventlows
Foreening
med
Frøken Benedicte von Qvalen.
Den 24 Juni, 1800.

———
(Scenen er Haven ved Christiansgade.)
En Olding rækker Brudgommen en Krands.

———
Chor af Gamle.

Hæld Dig, vor Husbonds gieve Søn!

Alt ligner Du Din Fader.

Han fandt i Elskov Dydens Løn;

Og den Dig efterlader.

Saa glade vi Hans Hæitid saa;

Og nu for Dig vi glade saa.

Til

Til Jordens Herre steg vor Bøn;

Gud gav ham Hæld og Hæder.

Nu bede vi for Dig, Hans Søn,

Om Livets bedste Glæder.

Som Han, Du fremme Brødres Vel;

Og Himlen lønner Dig med Hæld!

Da skal Din Mages Kierlighed

Dit sømme Hjerter fryde:

Da lærer Du i huuslig Fred

At gavne og at nyde.

Med Hende Du blandt os skal boe

I Paradisets stille Roe!

Chor

Chor af Uige.

(En Uige rækker Bruden en Krands.)

Hæld Dig, Du vakre, fromme Brud!

Saa lystelig vi gåede.

Ein Lysets Engel sender Gud

Til Jordens fældne Glæde.

Som Lysets Engel, blid og from,

Fra fjerne Hjem Du til os kom.

Vel blomstrer Himlens Vaar saa huld

Paa Dine farre Kinder.

Dog meer end Ynde, Glands og Guld

Han ved Dit Hjerte vinder.

O! lever længe begge To

I Paradisets stille Nøe!

Chor

Chor af Alle.

Hæld, ædle Par, til Dydens Pagt,

Til Elskovs Blomsterkræde!

I Hjertets Tro har Herren lagt

En Evighed af Glæde.

Hæld hver en Kvinde, hver en Mand,

Som reent og trofast elske kan!

Lyksalig, hvo for Guld og Glædes

Ei Haand og Hjerte sælger,

Hvo Brudens hæderfulde Krands

Med ædel Frihed vælger!

Tifold lyksaligt dette Par,

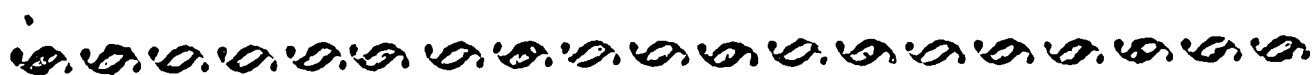
Som sig til Dyd forenet har!

Seer,

Seer, Modersjet græder Lyst,
 Og Faderen velsigner,
 Og Medfryd hæver hvert et Bryst,
 Og Haven — Eden ligner.
 Thi synge vi saa høit til Gud:
 Brudgommen leve med sin Brud!

Og efter Snese Glædens Aar
 Vor Sang igien skal lyde;
 Og Dem med gyldne Krands i Haar
 Skal denne Sandhed fryde:
 Seer, Eders Børn fandt begge to
 Et Paradiis i huuslig Noe!

Sander.

Silvio og Linco.

(Første Scene af Guarini Pastor fido, eller den
troe Hyrde.)

Silvio.

Op! iler, iler, I som hildede
rundt om med Jægergarn det glubste Dyr,
op! lader venlige Signal forkynde,
bestemte Jagt! op lader Hornet vække
den Slumrende! Og Eders raske Stemme
indgyde Lyst og Mod i hvert et Bryst!
O! hvis Arkadien fremvise kan
en Cynthisk Hyrde, Jagtens Ven, der higer
blandt Skovene, at hente Roes og Hæder,
han vise sig i Dag! og følge mig
did, hvor paa liden Tumleplads,
men udstrakt Mark for vores Tapperhed,

indr

indsluttet er det grumme, grumme Bildsvitn,
 det Skovens og Naturens fæle Monstrum,
 navnfundig ved dets Ødelæggelse
 paa Grimantens Marker, og en Skræk
 for hver en Landmand.

Op! iler derfor, og med mandlig Røst
 fremkalder den end dødsige Aurora.

Vi, Linco! først vil vore Guder dyrke,
 thi det paa Jagten giver sikkert Leide,
 og hvo der vel begynder, alt har naaet
 det halve Maal; og hvo begynder ret,
 som ei begynde vil fra Guderne?

Linco.

At dyrke Guderne, det altid bliver
 roesværdigt, Silvio! men ei jeg roser,
 at Præsterne du saa besøge vil.

De Templets Bogtere endnu henhvile
 i roelig Søvn; end Biergets Top ei yder
 vort Dags klare Horizont.

Silvio.

Du selv saa søvnig, alt dig synes sove.

Linc.

Hvi gav, O Silvio! Naturen dig
i Ungdoms Vaar saa yndig Skønheds Blomst,
naar du med Magt vil søndertræde den?
O, havde jeg saa smuk, saa blomstrende en Kind!
Farvel! Farvel! jeg bød til Skovene.
En ganske anden Jagt jeg vilde følge.
Og mellem Spøg og Livets muntre Glæde,
hver Time gled; og Somrens hede Dage
mig bød, at tye til kvægefulde Skygge,
og Vintrens Kuld, at gotte mig ved Ovnen.

Silvio.

Du intet kan med dine Raad udrette,
nei aldrig! men, hvi er du saa forandret?
Du er ei den, du var.

Linc.

Linco.

Vor Tankegang med Tiderne forandres,
og var jeg Silvio, jeg handled saa.

Silvio.

Jeg og, hvis jeg var Linco, men da jeg
er Silvio, saa vil jeg ogsaa handle
som Silvio, og ei, som du, min Linco!

Linco.

O Daarskab: fiern at søge vilde Dyr,
som, mere tryk, du hos dig selv kan finde!

Silvio.

Siig, taler du for Alvor, eller raser
din vilde Phantasie?

Linco.

Nei jeg, jeg raser ei, men du, som spørger.

Silvio.

Og, som du siger, Dyret er mig nær?

Lin-

L i n c o.

Saa nær, som selv du er dig, Silvio!

S i l v i o.

I hvilken Skov opflog det da sin Voelig?

L i n c o.

Du selv er Skoven, og det grumme Dyr,
dit haarde Hierte.

S i l v i o.

Saa har jeg dog ret,
at Hiernen lidt forvildet hos dig er.

L i n c o.

En Nymphe,ielden skøn og takkelig,
en Nymphe! siger jeg! Nei en Gudinde!
meer ynderig, end Iosens første Knopper,
og blødere, end den snehvide Svane.
For hvem de rigeste blandt vore Hyrder

opsindte mangt et Suk, og hvert forgieves,
 Af Mennesker og Guder, see! hun lever
 bestemt for dig. — Og lykkelige Yngling!
 Du kan, foruden Suk, foruden Taarer
 endnu, endnu i Dag, omfavne hende! —
 Og hende du undviger med Foragt!
 Og du forundrer dig, at jeg vil kalde
 dit Bryst og Hjerte haardt og koldt som Sten?

Silvio.

Hvis det er Grumhed, ei at elske, da
 er Grumhed selv en Dyd, den jeg vil kalde
 min Stolthed og min Ære; den mig lærer,
 at seire over Kierlighed, et Udyr,
 langt større end der noget andet gives.

Lino.

Hvorledes seire, naar du den ei prøvet?

Silvio.

Bed ei at prøve den, jeg overvandt.

Lino.

L i n c o.

O, hvis du engang Amors Sødhed lærte
at kiende, Silvio! o! hvis du kiendte
det Held, den Fred, der følger Elskeren,
der ganske eier elskte Viges Hjerte;
man dig — jeg veed det sikkert — hørte sige:
”O Elskerens det blide, glade Liv!
”hvi skulde jeg ei før din Sødhed smage!”
Forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr!
og Jagtens Sysler, for at hylde Elskov!

S i l v i o.

Jeg tusind Nympher gierne ville give
blot for et Dyr, som min Melampe jager
mig op; og dine smukke Glæder nyde
hvo dem mon ynde!

L i n c o.

Siig, hvad kan du ynde,
naar du ei ynder Kierlighed, som sætter

vor

vor hele Klode i Bevægelse?

Men, troe mig, troe mig, uerfarne Yngling!

din Dag, din Time ikke udebliver,

og, ubeleilig, for dig vil den komme;

thi Amor, tidlig, eller sildig, viser

den Magt, hvormed den hersker i vort Hierte;

og troe mig; thi Erfarenhed nu taler,

en større, værre Smerte ikke gives

end Elskovs Trang i Alderdommens Lemmer,

da Lægedommen selv til Gift forvandles.

Hvis Amors Pile træffe unge Hierte,

da gyder Amor Balsom og i Saaret,

og under Smerten trøster han med Haabet,

og læger den, som, for en Tid, han dræbte.

Men naar den kolde Alderdom antastes

af Elskovs Magt, og egen Afmagt mere,

end andres Strænghed, dig aftvinger Sukke,

da hvert dens Saar medfører visse Død,

og Smerten dine Kræfter overstiger;

da, hvis du søger, men ei finder, Medynk,

det

det er heelt sørgeligt, men endnu større
 er Drøvelsen, hvis man bønhrer dig.
 Du derfor ikke selv fremstkynde
 de Bitterheder, som med Aldren følge,
 forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr,
 og Jagtens Sysler, for at hylde Elskov!

Silvio.

Du taler, som man ikke kunne siges,
 at leve, naar man ikke hos sig nærer
 den svækkende og slæne Elskovs = Glød.

Lino.

Hvis nu i smilende og skønne Vaar,
 som, blomstrende, vor hele Jord fornyer,
 du saae; ei Blomstereng, ei grønne Marker,
 ei klædte Skov; men stolte Gran og Bøgen
 og Fyrren staae, reent blottede for Løv,
 og Marken uden Græs, og Høylene
 afførte deres Blomster, mon du ikke
 da sagde: "mig Naturen synes ligge

"i Drøle,

"i Dvale, see! den siunket er i Afmagt."

Du sig Forundring, Silvio! bør vende
imod dig selv; thi Himlen os jo byder,
at vore Handlinger skal stemme med
vor Alder, og som Amor ei forliges
med den Graahærdede, saa og fortørnes
Naturens Bud, naar Unglingen ei elsker.
Men, Silvio! staae Diet op, og see:
Alt Skønt, Behageligt, som Verden yder
er Kierlighedens Værk, og Himlen, Jorden
og Havets Bund er idel Kierlighed.

Hiin ynderige Stjerne *), selv maa føle,
hvor let, hvor sikkert Sønnens Fækkel tænder.
Maaskee i dette Dieblis forlader
hun Mættens skulte Glæder og sin Elsker!
O see, hvor tindrende hun til os smiler!
De Skovens Dyr, og den uhyre Hval,
den hurtige Delphin, de elske alle;
hiin Fugl, som, quiddrende saa sødt, omflager
fra Granen og til Bøgen, og fra Bøgen

*) Venus.

til Myrtetræet ; gid den kunde tale !
 den vilde sige : O hvor brænder Elskov !
 Men see, om Mågen ei forstaaer dens Sprog.
 Og hør, den svarer : O hvor brænder Elskov !
 I Stalden tuder Qvæget og indbyder
 til Kierlighed, den barske Løve brøler,
 men ei det Brøl fra tændte Brede kommer,
 det er et Suk, som Kierlighed opsender.
 Kort alting, alting elsker ; vil du være
 den eneste i Himlen og paa Jorden,
 som ei skal føle denne Guddoms Magt ?
 Forlad, o Daare ! Skovens vilde Dyr,
 og Jagtens Sysler, for at hylde Elskov !

Silvio.

Jeg vidste ei, man havde dig beskikket
 til at opdrage mig, og at min Ungdom,
 du skulle lære slig Qvindagtighed,
 og Følelser, som Manden ikke sømmer ;
 du glemmer vist, hvem du *), og hvem jeg er.

Lin-

*) Hans gamle troe Tjener.

L i n c o.

Jeg er et Menneſke; og jeg er ſtolt
deraf; med dig, ſom ogſaa burde være
et Menneſke, jeg taler om de Ting,
ſom angaaer Menneſket, men vogt dig, vogt dig
fra Halvgud, du ei til et Dyr forvandles!

S i l v i o.

Min Stammefader, han, hvis Blod, der løber
i mine Aarer, troe, hans Tapperhed
ei havde ſeiret over Løvens Styrke,
hvis han ei over Amor havde ſeiret.

L i n c o.

Forblindede! hvor ſnakker du i Taaget!
Hvis den navnkundige Alcide havde
ei elſket Kjønnet, ſig, hvor var du da?
Naar han i Striden vandt, Uhyret ſlog,
da havde Kierlighed ſin Deel deri.
Og veed du ei, for Omphale at tækkes,
til Qvindedragt forvandlede han da

ſin

sin haarde Løvehud, ja meer, han Kollen
 onrøstede med Høfken og med Tænen?
 og efter Dagens haarde Kamp og Plage
 han Hvile fandt ved hendes fælnes Varm.
 Ja! Elskov græger, efter fuldbragt Moie,
 indgyder Mod til den, der forestaaer;
 og som det raa, uhandelige Jern,
 der blandes med et ædlere Metal,
 forfines, og til mere ædelt Brug
 anvendes kan; saa og utæmmet Kraft,
 som tit ved egen Voldsomhed maa brækkes;
 naar Amor med sin Sødhed den formilder,
 frembringer store, ædle Handlinger.
 Hvis du da higer, som en værdig Slægt,
 den tappre Herkules at efterligne,
 og du dog Jagten ei forlade vil,
 saa følg den, men og Amors Kald du følge!
 elsk Amarillis, som dig er saa værdig!
 Thi, hvis Dorinde du undviger, det
 roesværdigt er: du stræber efter Ære,

ulov-

ulovlig Lyst bør i din Varm ei lue,
og din Trolovede hun herved blev
fornærmet. —

Silvio.

Min Trolovede! du siger?
Endnu hun ikke bærer dette Navn!

Lino.

Har hun da ei høitideligen svoret
dig Troskab? — Vagt dig, stolte Daare! at
du ei opirrer Guderne til Hævn.

Silvio.

Mig ingen Magt min Frihed skal berøve,
den er mig Himlens egen, bedste Gave.

Lino.

Ja, hvis du hører den, og vil betænke:
at Himlen selv vil din Foreening krone
med Lykke og med Hæder.

Sil-

Silvio.

Guderne

ei andet har at pønse paa end Elffov,
som tit forstørrer deres Noelighed;
men, Linco! hverken denne, eller hiin
mig kan behage; jeg til Verden kom,
at blive Jæger, aldrig nogen Elffer.
Men du, som følger Amors Kane, gaf
og kast dig ned i Eavnen's bløde Favn.

Linco.

Du skulde skamme ned fra Himmelen!
nei! hverken Menneſker ei heller Guder
dig avlede. Nei du din Fødsel ſkylder,
ei Venus, men den giftige Aletto.

J. C. Hedegaard.

Til dem, som elskede
 Lina og Niffe Lindencrone.

Hør, hvor sused' graadbedugget Vinge!
 Dødens Engel bød vor Glæde Krig,
 bød min florbehængte Lyra klinge
 mat ved tvende Haabefuldes Liig.

Al! af Tavsheds dybe Sønn jeg vækkes
 for at blande Veemod i dens Klang:
 blot, naar Haabets Sol af Nat bedækkes,
 jeg af Kummer vinkes frem til Sang.

Skal jeg da kun Dødens Garde være,
 alt mit Qvad, som Samren ved en Grav,
 og min Lyra's hule Toner lære,
 af! at Gud har taget hvad han gav?

Ne', saa skal jeg, medens Taarer rinde
 under brudte Melodier ned,
 stirre hen i Dødens Dr', og finde
 Glimt af Lys, som den opklares ved.

Lina hviler; ikke meer hun breder
 yndig Haand mod elsket Moder ud;
 ikke meer en Faders Omhu leder
 hendes Tjed til Pligt og Dyd og Gud.

Ikke meer, i Skjønheds Morgenrøde,
 ubesmattet, som i Fødsels Nu,
 smiler hun hver Edel Fryd imøde —
 af! vor Lina, hvorfor slumrer du?

Hvor=

Hvorfor blunder N i k k e ved din Side
det end ej begrebne lange Blund?

Kjætt — forgjeves — saae vi hende stride
Livets Kamp mod Fald Oplosnings Stund?

Gud! hun skuer aldrig meer herveden
Almagts Daad i rosenmykket Vaar;
hun ej forudsøler Evigheden,
hvor Naturens Liv af Død opstaaer;

Hun ej søøver let i Skyldfrie Dandse;
hun ej trylles ind til Elskovs Lyst;
hun ej, vunden om med Ulskylds Krandsse,
trykker elsket Mand til Hustrue-Bryst.

Tung er hendes Søn; end ej vor Klage
trænger ned i steenbedækket Nat;
Mørkets Slør indhyller Fremtids Dage:
Fortids Haab har Døden Grændse sat.

Sørg da, fromme Fader, Æmme Moder,
 sørg, Louise, ved de Guldes Grav!
 Han, hvis Haand uddeler Livets Goder,
 af! han har jo taget hvad han gav.

Men, naar Hjertets vilde Storme tie,
 lytter grandt til Blissdoms blide Nøst!
 Dag og Lys bag Nat og Mørke bide:
 efter Rummers-Timen smiler Trøst.

Skuer hen paa Livets aabne Scene!
 Vøjes ikke tit den Edle ned?
 Drøpper ikke Graad paa Myrthens Grene?
 Myrder Avind ei Lykkelighed?

Dvæler Angest ei paa gyldne Skrine?
 Banker Sundhed ej blandt Sot og Liig?
 Nagrer ej Misfjendelsen med Pine?
 Hildes Uskyld ikke tit af Sviig?

Skuer

Skuer hen til Dødens tavse Skjgger?
 Hvo formaaer, at bryde disses Fred?
 Selv mod Smertes Mulighed betrygger
 den Opløsning, som vi bæve ved.

Og, som prægtigt kronte Liljestengel
 spreder Duft i føle Skumring ud,
 hæver sig paa Graven Haabets Engel,
 hvisker sødt om Evighed og Gud.

Og ved Englen's Barm vi kjæft opdage
 bag ved Kulmet Purpur-Morgengry,
 og den større Bane, vi skal drage,
 naar vi did fra jordisk Svagthed flye;

Og den Salighed, som nævnes ikke;
 men som Dyden trygt at ahue veed —
 O! hvad er et Tab af Djeblikke,
 naar vi bytte dem mod Evighed?

Ikke

Ikke meer den hede Taare rinde
 ved vor Linas, ved vor Nikes Blund!
 Fryd omsmile de Begrædtes Minde
 indtil Gjensyn om en søje Stund!

Ikke meer det piinte Hjerte bløde
 ved de brat fuldendte Søstres Grav!
 Trøst med Alle! Fred med dem, som døde!
 Priis til Gud, som tager hvad han gav!

Maj 1800.

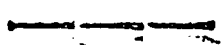
Haste.

Til

Til

L i n d e n c r o n e .

Sødt hun slumrer; Fred omgiver
 Din Begrædtes mørke Hvilested;
 sødt Bolette slumrer: Fred omgi'er
 hendes mørke Hvilested.

Føl den Sandhed, føl den Glæde,
 den en fjærlig Gud har lagt deri!
 Naar til Gravens Fristad ind vi træde,
 er al Jordens Qual forbi.

Mørkt og rædsomt, tyst og øde
 er det, Edle, hvor Du stirrer hen:
 tvende Dine Børn, Din Hustru døde —
 Himlen bærer Dydens Ben.

Mat

Mat hun fra Dit Hjerte segned',
 af Louises Arme sleed hun sig,
 og paa Moder:Omhed's Alter *) blegned'
 Offeret, som elsked' Dig.

Det er mørkt, og tyst, og øde,
 hvor en Martyr sig tilkæmped' Fred;
 det er rædsomt, hvor en Edel døde,
 den en Ekare taber ved.

O! men hver, som lever, triner
 tilsoimt hen mod Enden af sit Laab,
 og imellem dunkle Rosmariner
 spirer jo vort bedste Haab.

Naar

*) For de Læsere, som ikke kjendte det elskværdige
 Lindencrone'ske Huus, være det anmærket, at
 Kammerherrinden døde af den Gmitte, hun
 bekom ved at pleje sine elskede Døttre, som
 Døden først bortrev.

Naar den bedre Morgenrøde
 frem af Evighedens Østen leer,
 juble vi: "Lyksalig den, som døde!
 "Den skal aldrig lide meer."

Stakket er vor Vej herveden,
 og for Ingen den kun Moser bar:
 uden Ophør lønner Evigheden
 den, som Livet værdig var.

Fred med Din Begrædtes Slummer!
 Haab, o Mand, hvem Glædens Lys gik ud!
 Hvo velsigner den Detskasnes Rummer?
 — Gud.

Junii 1800.

Haste,

Høi

H ø s t e n .

E n F o l k e s a n g .

Kan synges som: En Time for Middag Madamen.

O velkommen, velkommen signede Høst!

Dit Nafn os inderlig frejder;

Du bortjager Banghed af Landmandens Bryst,

Du fylder hans Barm med den feyreste Lyst

Bed Lønne du kjerlig tilbyder.

Han smil'ende skuer nu Frugten bered

For Gaetidens Eved.

De Lader de renses saa flink i vor Bye;

Thi Hret ad Landmanden vinker,

Og neier og beder saa venlig om Lye

Mod Megn og mod Efteraars stormfulde Skye —

Som Guld det i Soelfraalen blinker. —

Fro Bonden adlyder det kjerkomne Gud

Med Tak til sin Gud.

Thi

Thi nedtages Redet, som græsløst hang,
 Thi pudses den maledede Nive,
 Og Høstpigen lærer saa troelig en Sang;
 Blandt hvæssede Leers den liflige Klang
 Skal Visen til Arbeid oplive.

Et Smil hun af Høsbondens flittige Søn
 Sig venter til Løn.

Ja snart skulle Mejerne gange paa Mad
 Imellem gulløkkede Vipper.

Seho foran gaaer Høsbonden driftig og glad,
 Han seer ved Siden paa bøvrende Mad,
 At Haabet om Høsten ei glipper.

Og Karlene følge ham Dag efter Dag
 Med vældige Drag.

Dag efter gaaer Pigen med Niven i Haand,
 Og samler de kiernfulde Dyrger,
 Saa sneer hun væver med kunstige Haand
 Paa trivelig Arm det nødvendige Baand,

Og

Og flink det om Sædhoben slynger,
 Og derpaa mod Knæet, saa rask som i Leg
 Hun binder sit Neg.

Tilfældst rage Stubbene trindt omkring frem,
 Kun Ryggen af Traverne klædes;
 Men snarlig, naar Vinden har giennemblæst dem,
 De ages med Jubel saa drivende hjem,
 Og Høsbonden inderlig glædes,
 Naar Hæssen, saa høi som hans Staldlænge, staaer
 I feiede Gaard.

Ja velkommen, velkommen signede Høst!
 Dit Ansyn os inderlig fryder;
 Du bortjager Banghed af Landmandens Bryst,
 Du fylder hans Varm med den feireste Lyst
 Ved Lønnen du kjerlig tilbyder.
 Vi smilende skue nu Frugten bered
 For Saaetidens Svend.

B. R. Hiort.

Lil

Agent H e n r i q u e s

paa hans 79de Fødselsdag

den 20 Februar 1800.

i hans tolv Børns Navn.

Fader, hver som er tilstede,

Jublande, lykønsker Dig;

Skue med hellig Fryd vor Glæde,

And den og vær lykkelig!

Dine Børn ei ene bære

Agt for dine sølvgraa Haar;

Men Din Daad, Din sande Ære

Prentet i vort Hierte staaer.

For

Jer Jehova har Du vandret
 Lange Bane uden Evig,
 Lyffens Stød har ei forandret,
 Lyffens Smil ei daaret Dig.
 Fred velsignede Din Bolig,
 Thi Din Varm den ei forlod,
 Stærk ved den Du blid og rolig
 Selv i Modgangs Uveir stod.

Os Din hulde Faderstemme
 Stedse kaldte frem til Dyd,
 Gud os aldrig, aldrig glemme,
 At kun Næstfærd skenker Fryd.
 Ufføds Værd Du signt afmalte,
 Visdom var ethvert Dit Raad,
 Og det Ord Du syndig talte
 Var et Gienlyd af Din Daad.

Der:

Derfor hver, som er tilstede,

Sublende velsigner Dig.

Fader! skue med Fryd vor Glæde,

Nyd den og vær lykkelig.

Dig vi til vort Mønster kaare,

Eigne fro Din Høitidedag —

Læs Din Tak i barnlig Taare,

Føl den i vort Favnetag.

B. R. Hjort.

B e n s f a b .

(Efter Pseffel.)

Zeus gav engang et prægtigt Middagsmaaltid
 For alle Guder i Olympens Borg.
 Ret lystigt gik det dengang til ved Bordet,
 Og Nang og Evang blev reent tilfidesat.
 Det syntes paradør at statuere,
 At reen utvungen Glæde fandtes der
 Iblandt saa mange høie Standspersoner;
 (Ehi, som man veed, Olympens hele Flok
 Er gammel Adel). Sagen ellers var,
 At Ganymed saa flittig havde passet
 Sin Post, og Bachus denne gang udsøgt
 Sin allerbedste Vin; saa Virkningen
 Blev synlig paa den hele Gunterad.

Blandt

Blandt Damerne blev ikke Roset mere,
 Og med Perykken lidt paa Snur, drak Zeus
 Duns med hveranden Halvgud. — Fra sin Krog
 Kom Momus, denne Versekumler, frem,
 Og med sit Viisdoms Ansigt nærmed sig
 Til Kredsen. "Er det tilladt, Jupiter,
 "Saa havde jeg et lille Ord at sige." —
 "Siig frem, min Herr Geheimeraad, siig frem." —
 "Da Krig, og Storm, og Nimere, og Lyve,
 "Og Medicin, og Kierlighed, og Feber,
 "Kort, alt hvad nævnes kan, sin Guddom har,
 "Saa gad jeg vist, hvi Venkab ene fattes
 "En Talsmand ved dit Hof? Til Lykke er
 "Jeg ingen Philosoph; jeg ellers vilde
 "Af den Omstændighed en Slutning drage,
 "At Væsner af en overjordisk Art
 "Var ikke stemt til Venkabs Følelser.
 "Dog Eders varme broderlige Kysse
 "Kan efter al Sandsynlighed bevidne,
 "At denne Mening ei saa rigtig er." —

’ Ved Styr! saa raabte Zeus, og Word og Ea:

” Ved Eden bævede —” for denne gang

” Har Momus Ret! jeg mener, mine Herrer,

” Vi hjælp paa staaend’ Fod den Mangel af?”

(Paa staaend’ Fod? Det gaaer vel neppe an

I Dag! — smaa-snakted’ Momus — men hans Møst

Blev ikke hørt, thi Tordengudens Stemme

Gienlød endnu,) — Zeus gav et Vink,

Strax stod et Væsen der, det yndigste,

Olympen endnu havde seet at blive;

Fortryllende som Venus, blid som Luna,

Og Pallas liig i stille Værdighed. —

Ha bravo, bravo! raabte hele Skaren.

De flokke sig omkring den nye Søster,

Og vie hende ind med Favnetag.

Zeus byder hende sidde ved sin Side,

Ti Gange trykker han den hvide Haand,

Og piller hist og her ved Kniplinge-Strimlen

Om hendes Hals, og fletter hende selv

Et Baand i Haaret, seer, og seer, og sandser

Glet

Slet ingen anden Ting i hele Verden.
 I Tanker griber han til Jūnos Glas,
 Og temmer det til Velkomst for den Skionne. —
 Fru Juno sad ved Siden som paa Maale,
 Snart blev hun rød, snart bleg; hun mærked' nok
 Hvad Klokken slagen var. Men Hints og List
 Reed Raad mod alt. Hun i sit Sovestammer
 Med Kammer-Tærnen Iris overlagde
 Den hele Sag. Ved Dretuderie,
 Ved Hviſten fra den ene til den anden,
 Blev hele Søsterchoret af Gudinder
 I Harniſt bragt imod den nye Gæst.
 Kort inden tvende Dage var forbi,
 Saae ſtaffels Zeus ſig tvungen, for at dæmpe
 Al den forargelige Larm, at jage
 Den ſkionne Venſkabs Guddom fra Olymp.
 Hun ſogtede til Dødeligheds Dal;
 Forklædt beſøger hun de lave Hytter,
 Og blander Fryd og himmeſk Salighed
 I Livets Malurt-Bæger. Ogſaa mig

Hun viiste sig i Rummers mørke Egne,
 Serena! under Skikkelse af Dig.
 Jeg henrykt sluttet' Dig i mine Arme,
 Da svandt hver Lidelse. O Dødelige!
 Misunder nu ei Guder deres Himmel
 Og deres Salighed; misunder mig.

L i e b e n b e r g.

Den

Den Belystige.

Et Læredigt.

O! bruste min Sang liig Stormes Brag,
 Naar hundredaarige Ege de fælde,
 O! lød den liig Tordners rædsomme Slag,
 Blandt natlige, huultgjenskraldende Sjælde,
 At den kunde vække din slumrende Sjæl
 Af Dødens Søvn, o Belystens Træl!
 Paa Afgrundens svimlende Bredde du hviler,
 Og dog saa rolig, saa tryg du smiler.

See!

See! Om dig leirer sig Viners Hær.
 See! Over dig blinker Dødens Sværd.
 Af! Sandsernes Ruus dia Fornuft dig røver.
 I Gravens og Helvedes Forgaard du tøver,
 Hvor Ungdom og Skjønhed Forraadnelse saae,
 Og Omheds Smil til Forbrydelse hærder.
 Dig ei dens Slagtoffres Mængde forfærder.
 Og dig Mordengelens Glavind vil naae.

Om Bøllystens svovlede Altære svæver
 I Skjændselens stinkende Huler din Aand.
 Medtrynet af urene Lysters Baand
 Mod Himmelen aldrig sin Flugt den hæver.
 Naar du fremiler ved Stjernernes Skin,
 Du seer i de funklende Sole ei hiin,
 Som hefted' dem hist med usynlige Ræder,
 Og hvirvles ei hen i Aindagten's Glæder.

Opvækker dig Morgenrødens Glæde,
 Ei Vedes Størverk til Daad dig opluer.
 Af! Evighedens kinnende Krands
 Du i det Støv, hvor du kryber, ei fluer.
 Naar Brodres smilende Dje dig
 Med Venstabs fjerlige Blikke møder,
 Dit Hjerter ei ved det Forsæt gløder,
 At skabe Lyksalighed rundt om sig.

For Vellystens lovløse Frihed ombytter
 Du Egetestabspagtens søde Baand.
 Til intet Hjertes dit Hjerte sig knytter.
 Den Himmel at elkes foragter din Aand.
 Naar Glimt af hiin Gld, Algodhed tændte
 I Mennekets blide, sølende Bryst
 Dig skundom gav Forsmag paa ædlere Lyst,
 Kun med den hellige Lue brændte.

Den bluffed, den døende Flamme liig,
 Der, før den slukkes, end cengang blinker,
 Og brat forsvindende viste den dig
 Det Kald, hvortil dig Himmelen vinker.
 Af! Lysterne's Storme udslukke den.
 Af! Snart fra Forført du Forfører vorder.
 Som Skjøggers foragtede Lærling og Ven
 Begynder du, ender som Ufkylds Morder.

Den brusende Yngling hver Fryd attræer,
 Den sande Kun soagt fra den falske han skiller.
 Du Lasten i blendende Glør ham fremstiller.
 Med duftende Roser om flagrende Haar,
 Med Blik, som af Glædens Beruselse gløde,
 Med frandsset Beger i sneehvide Haand
 Du fører ham Bellysts Sirene imøde.
 Hun smilende fængsler og tryller hans Aand.

”Kom!

"Kom!" siger hun med en Stemme, der toner
Lig Jubelhymner til Strengenes Lyd.

"Din blomstrende Vaar ved mit Hjerte nyd!

"Hvor jeg fremsvæver, Lyksalighed troner.

Han blindt sig styrter i hendes Favn.

Han vaagner nedtrykt af Skjændsel og Brøde.

O! Hør ham Fortvivlelsens Naab udstøde,

Og hør i dens rædsomste Toner dit Navn!

Paa Jorden et saligt Pausun du finder,

Hvor Venskab, Nætsind og Virksomhed boe.

Der Manden har Kraft, der Hjertet er froe,

Der Borgerdaad reiser sig Evigheds Minder,

Ei ved et Navn, som i fjerneste Tid

Skal glimre og naae til de fjerneste Steder,

Men ved besæden, utrættelig Glid,

Som varigt Hæld omkring sig udbreder.

Det er den Holig, hvor Kjerlighed
 Forener to Hjerter, som Ukyld pryder.
 Ak! Det i din grusomme Vekst dig fryder
 At røve dem deres Dages Fred.
 Som Slangen sig nærmied' til Edens Datter,
 Til yndige Mage du sniger dig hen.
 Ak! Om du end Kjerlighedens Glæde ei fatter,
 Hvi vil du dog medynksløs myrde den?

See! Hist en blid Karite fremtræder
 I Ungdoms Glæde med letsvævende Trin!
 Hvor smiler Haabet paa blomstrende Kind!
 Hvor funkler Øjet af rene Glæder!
 Af søde Længsler tryllet hun sig
 Hendrømmer i hine lyksalige Dage,
 Da hun skal høre af trofaste Mage
 De Ord: "Min Himmel skylder jeg dig."

Du nærmer dig hende med venligt Øje,
 Og af! hendes Haab forvandles skal
 Til Mishaab, hendes Glæde til Qual.
 Ved smigrende Ord forstaaer du at bøj
 Den Uerfarne. Tigergrum du
 Til Afgrundens Rand den Trofsyldige leder.
 See! Benneless jamrer hun der. O skue
 Med Skraak den Elendighed, du udbreder.

Blandt Fremmede sukker dit Barn forladt.
 Kun Skjædsel og Qual du til Alv det har givet.
 I nogen Armod begynder det Livet.
 Dets Barndom forsvinder i Bankunds Nat.
 Saa let, ved Grumhed til Udaad hærdet,
 Det gaaer Forbrydelsers skumle Stie,
 Og ender med Gysen for Bøddelsværdet
 Det Liv, som Tigre udfædte det i.

For din Forførtes Gjensyn du bæve!
 Ei er hun den blomstrende Nøe, du saae
 Med Blikke, hvori der en Himmel laae,
 Paa Fryds og Uskylds Roser fremsvæve.
 Fortviisnet er hendes Kinders Vaar
 Af rædsomme Syger og nagende Kummer.
 Naar Natten vinker til blidelig Slummer,
 Liig snigende Pest i Mulmet hun gaaer.

O zittre, grumme! gjengjældende kommer
 Den Stund, som dig kalder for Verdners Dommer.
 Ind over dig styrter Piners Hær.
 Et sviende Saar dit Legeme er.
 Omkring dig dine Misgjerningers Skare
 Lii3 Furier staaer; Forbandelsens Skrig
 Fra truende Læbe møde dig,
 Fra Djet Hevnens Lynbliske fare.

Til Jorden om Trøst du seer, af! en Ørf
 Er den, hvor ingen dig Vennehaand rækker.
 Mod Himlen du løfter dit Blik, den er mørk,
 Trindt om Hevntordeners Nat den bedækker.
 Fortvivlet Døden du ønsker dig;
 Du først efter langsom Qual den skal finde.
 Du dør, og Gysen opvækker dit Liig,
 Med Skræk og Afskye huskes dit Minde.

See her den rædsomme Afgrund, hvortil
 Sirenen Bølløst leder sin Slave,
 I det hun synes med Venstabs Smil
 At aabne for ham en Edens Have.
 O Yngling! Dens Roser ei trylle din Aand!
 Og du, som alt iler ved hendes Haand
 Paa Stier, der hen til Døden dig føre,
 Du min advarende Stemme høre!

Knud

Knus Vellystens Lanker! Troe mig, du ei
 Betræder Lyksaligheds Blomstervei.
 En Lyst, der med langsom Mætte dig truer,
 Udflukker dit Hjertes sødeste Luer,
 Fornedrer din Næb og over dig
 Medkalder Forførtens og Diendes Taarer,
 Engang med Angerens Dolke dig saarer,
 Og vækker dit Fortvivlelsses Strig.

D. H o r r e b o m.

Blom

Blomsten.

Til M. A. J * * * n .

Ofte lignes Ungdom, gode Pige,
 ved en Blomst, som herligt bryder ud;
 af! men vor og Blomstens vise Gud
 skabte den — og bød den døe tillige.
 Stakket var dens Liv i bliden Vaar;
 Sommersol med Brand den kom imøde;
 Høstens Vinde spæde Stengler brøde;
 paa dens Grav nu barske Vinter staaer.

Dog

Dog en Blomst, som evig Morgenrøde
 straal'er paa, fra Himlen sendtes ned:
 Engle kaldte den U skyldig h e d;
 Purpurfarver i dens Krone gløde.
 Pige, see, hvor stolt den pryder Dig!
 Edle hylde den, hvorhen Du træder;
 i dens Velsugt trives Dine Glæder:
 det er den, som gjør Dig lykkelig.

Elsk den, naar, i Myrtheduft indhyllet,
 Elskov spreder ud sit Trylleri!
 Naar dens Snarer Letsind hildes i,
 af dens Himmel: Melodier tryllet,
 U skylds Rose, fuld og luerød,
 gjør hver Niddings Trædsthed flux til Flamme,
 men gjør ædel Elskovs milde Flamme
 over alle Verdens Udtryk sød.

Naar

Naar Din Sommer aabner Paradiser
 af de huusligt stille Skuespil,
 end den Blomst Dit Liv forskjønne vil,
 medens Blændværk alt sit Værd forliser;
 og om Kvind aander paa Din Lyst,
 og om Ondskab ved dens Side raver,
 hiin og den omsonst paa Blomsten gnaver,
 mens en Himmel fredes i Dit Bryst.

Naar til modne Frugter Høsten falder,
 naar de tømmes i Dit Moderkiød,
 og hver Yndling, som af Dig blev fød,
 lover Sundhed, Dyd og signet Alder,
 henrykt end paa friske Blomst Du seer,
 forskende paa Livets Myriader,
 og Din Lovsang jubler til Alfader:
 "Lykkelig, som jeg, er Ingen fleer!"

Ja, naar silde nordisk Vinter pryder
 med sit Rimefrost: Glimmer Dine Haar;
 naar Du, sund endnu, ved Maalet staaer,
 og Tilbageblif Dit Væsen fryder,
 Held Dig, at end ei Din Blomst gik ud!
 Den mod Nag Din Gortrefeng forsvaerer,
 medens Englens Favnetag opklarer
 Liv og Død og Evighed og Gud.

Januar 1800.

Haste.

Det

~~~~~
 Et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800.

Til min. B * * *

Med uvist Haab jeg gav Dig, fromme Pige,
 en Bog i Fjor og bad Dig mindes mig *):
 min Bøn er hørt, og vi er' lykkelige;
 thi — jeg tilhører Dig.

Saaledes vi mod Lys fra Mørket vandre,
 paa stille Wei mod Himlens Morgen hen!
 Vi dele glade Hjerter med hverandre!
 Vi hisset sees igien!

20 Febr. 1800.

Haste.

---

*) See Nytaarsgave 1800. G. III.

En ung Piges Stambog.

Snart mellem Rummers bratte Klipper,
 snart giennem Glædens Myrthelund
 gaaer Mennesket en søje Stund
 til det fra Livets Farce slipper.

Held den, som uforfærdet træder,
 Kjønt Nat indhyller svage Fod!
 Og trefold Held Enhver, som stod,
 hvor Afgrund dølger sig bag Glæder!

See, Bølløst lokker, Pligt at glemme,
 see, Stolthed læner sig til Fald:
 den Vise vakker ej; hans Kald
 er blot, at følge Dydens Stemme.

Hans

Hans Dag er skjøn i Venstabs Arme,
 ham Elskovs Ild forskjønner den;
 ja, negtet baade Glut og Ben,
 han lader haant om Lyffens Harmen.

Beflag ham ej, at han alene
 igjennem Reifens Drifner gaar!
 naar sidste Puls mod Hjertet slaar,
 afhyller sig en bedre Scene.

En Sværm af Ønsker ej vi nære!
 Ønshørte selv, vi stufes tit:
 o! det er viist, at ønske lidt,
 og stort, at kunne Alt undvære.

Thi lad os være froe ved Livet!
 Det er velsignet, som det er:
 dets hulde Fader har Enhver,
 selv Slaven, manges Glæde givet.

Ej fremmed Held vort Dje blænde!
 Hvor fødtes den, som aldrig leed?
 Vi nærmes meest Lyksalighed,
 naar eget Held vi ej misfjende.

Da smile vi, endog ved Nøje,
 og tree, at Fryd afløser den;
 da slumre vi saa roligt hen,
 naar Dækket synker for vort Dje.

Maj 1800.

Haste.

B a l

W a l v i s e r.

I.

Mel. Til Glæde Jordens vasse Sonner.

I søligt Ly af Palmegrene
 sad Adam med sin Liv alene,
 omslynget af en Myrthebrands;
 de rejste sig, og navntøs Glæde
 i Skyldfrie Hjerter havde Gæde,
 og Parrets første Sjed var Dands.
 Chor: Gid hvert vort Sjed maa ligne Dands!

Da

Da saae Gud Skaber paa de Kjære:

"Lad Dandsen Glædens Udtryk være,

"og Uskylds Muur omhegne den!"

Saa bød han; og, ufjerdt' med Smerte,

de dandsed', Hjerte tet ved Hjerte,

det hele favre Eden hen.

C h o r: Saa dandse vi vor Bane hen!

Vel stjal sig Kummer til vor Klode;

men lad os ifkun være gode!

Da blomstrer Uskylds Krands endnu.

Paa Livets Veje froe vi træde,

med Klogskab nyde Dandsens Glæde,

og komme den med Fred ihu!

C h o r: Vi komme froe vor Dands ihu!

H a s t e.

2.

Mel. Endnu har vi Sommer.

Ej Vaaren alene
 er svanger med Lyst:
 fra rimfrosne Grene
 den møder vort Bryst.
 Op, Unglinge, Viger,
 til Vinterens Priis!
 Ej Glæden os sviger,
 — o nej! — naar Hjertet ej hærdes af Is.

Den

Den Fader, som vejer
 hver Dødeligs Alt,
 hver Glæde, han ejer;
 hver Taare, som faldt,
 den Fader, den Gode,
 miskundelig bød,
 for Glæden vor Klode
 — o ja! — at aabne sit gavmilde Skjød.

Vel højnes ej Solen
 paa Himmels Blaa,
 det iisner fra Polen,
 og Bølgen er graa;
 men Dvnenes Varme
 gjør Kroppen tilfreds,
 og Venfæbets Arme
 — o ja! — udstrækkes om vinterlig Kreds.

See Druen, som blinker,
og Glutten, som leer!

See Dandsen, som vinker,
skjönt ude det sneer!

O! Druen vi nyde,
og Elskov os lee!

O! Dandsen os fryde

— o ja! — Da tredse vi Vinter og Snee!

Op, Unglinge, Piger,
op, Alle, til Dands!

Snart Ormen sig sniger
til Ungdommens Krands.

Op, Alle, til Glæde!

Gud under os den:

Uskyldigheds Kjæde

— o ja! — bag Graven jo knyttes igien.

Haste.

E p i

E p i l o g,

frømsagt af Hr. Skuespiller Olsen, da han sidste
Gang spillede paa Odense National-Theater.

Med stille Kummer, med erkjendeligt Hjerte,
med frejdigt Haab, jeg frem for Edle staaer:
jeg vandrer bort — see, det er al min Smerte,
den tunge Afskedstime slaaer.

Naar her Thalia vinked' muntre Glæder,
naar Melpomene vandt elskværdig Graad,
da' var en Tænkers Emil min bedste Hæder,
hans Taare, Lønneu for min Daad.

Jeg

Jeg vandrer bort — fra lykkelige Dage,
 da Skaansel saae undseelig Kunstes Vaar:
 o! tit min stolte Lod var, at behage,
 — og Afskedstimen rædsomt slaaer.

Dog, før jeg bort fra dette Tempel viger,
 hvor Kunstner-Alttraa nærtes i min Sjel,
 tillader, Alle, at mit Hjerte siger
 et inderligt, et følt Farvel!

Farvel, Enhver, hvis Yndest lod mig finde,
 at ærlig Stræben tækkes ædel Aand!

Farvel, hver Kunstens Dyrker, Dyrkerinde,
 som fulgtes med mig, Haand i Haand!

Jeg til en større Bane — gid en hedre! —
 usikker gaaer, mod Laurbær eller Fald;
 dog, Haab, at ogsaa Glid man der vil hædre,
 mig trøster ved min Skjebnes Rald.

Jeg

Jeg gaaer; — men før skal Livets Gispen svinde,
 og Tankens Lue bøde for Skjebnens Bud,
 før Dødsen's det kjære, kjære Minde
 skal af mit Hjerte stettes ud.

Og, skulde jeg engang, o Stad, tilbage
 til dine fredelige Mure tre,
 da lad mig haabe, du vil mig modtage,
 saa vennehuld, som før, paa nye!

Men nu, farvel! — Mit Hjerte flyder over;
 med Beemod jeg fra dine Glæder gaaer:
 jeg føler, hvad jeg taber, hvad jeg vover;
 farvel! — min Afskedstime slaaer.

(Dækket falder.)

Haste.

Sang

S a n g

Ved Examen i Søe-Etatens Pigeskole.

den 26 April 1800.

Mel. Med sluttede Hænder vi, Brødre, fremtræde.

Velkomne! velkomne I Edle, som frede
Om Danrigets Børn, om dets Søefrigers Gavn.
At hjælpeløs Ungdom til Held I fremlede,
Er skjønnere Noes, end et glimrende Navn —
I hædre vor Skoles den festlige Dag —
Modtager vor barnlige Tak med Behag.

At

At Ungdommen tidlig til Pligterne ledes:

Er Rigeres Hæder og Folkenes Held.

Her Alle til qvindelig Syssel beredes,

Her prydes med Kundskab den barnlige Sjæl.

Vi bruge til Nytte den kostbare Tid,

Ved Sang og ved Leg vi opmuntres til Flid.

Og naar da vort Foraar i Uskyld henrinder,

Dets lidsæd en grødefuld Sommer os spaaer,

Og rigelig Løn vor Bestræbelse vinder,

Naar Arbejd og Læsning med Færdighed gaaer.

Vi signe hver Stund, som vi her har tilbragt,

Dens Frugt er Forædling og Nærskafnes Agt.

B. R. Hjort.

—————

Ben=

V e n n e s a n g.

Held dig, o Dag! der os indbød

Til mangel G'ædes Minde,

Tit du for os af Fremtids Skjød

Til lige Frnd oprinde.

Held hver, som føler Dagens Værd,

Og har vor Broderglæde kjær.

Held hver, til Venskabsalteret

Der første Grundsteen lagde,

Held hver, som siden troe til det

Sit Venneoffer bragde.

Held! Broderheld og Tak til hver

Med hvem det blev, og var, og er.

Held hver, hvis Kunst, og Mand, og Vid
 Er dette Samfunds Hæder,
 Held hver, som vennehuld og blid
 Forsøder deelte Glæder.

Held! Berøbs sande Held til hver,
 Der dette Held vil søge her!

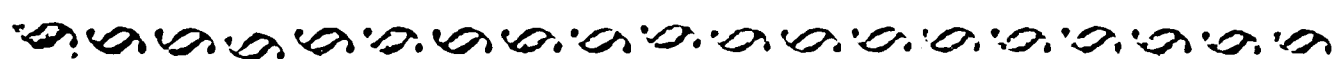
Fred over hver, hvem Skieburen tvang
 Udaf vor Kreds at træde,
 Der dog end mindes mangen Gang
 Med Brodersind vor Glæde!

Og syvfold Fred omsøve dem,
 Der kaldtes bort til Fredens Hiem.

Held dig, o Dag! end mangen Gang
 Du glad for os oprinde,
 Læt lad os hilse dig med Sang;
 Med soundne Glæders Minde;
 Læt være sande Venners Fryd
 Din ypperste, din bedste Pryd!

N a h b e f.

W e d

Bed Christushovedet,
af Annibale Carracci,
i det Dresdenske Gallerie.

Aldrig Suk fra denne Læbe lod,
Aldrig smelted' Graad fra dette Dæ,
Denne Ungdom, dette Guddomsnæie
Ewig troner over Jord og Død.

Da fra denne Læbe Almagt bød,
Hendelsen sit Scepter maatte bære;
Disse Dine over Jordens Hæie,
Liv og Lyk og Fryd og Haab udgød.

Dog, hvad mærker disse Dines Straa'er?

Hvad betyder dette Mandedræt?

Tungsiind, Medynk Jorden kalder det:

Saa, i Røg af Løgnens Offerstaa'er,

Gud, paa Evighedens Mand han stod

Og nedstyrted' sig i Tidens Flod.

Schack v. Staffeldt.

Skadesleshed.

I Mi'dhed mod hans Søn sig at foreene
 Prometheus Genier og Guder had:
 Vi give Mæ'e, Tanke, Kunst og Qvad,
 Saa raabte Emithens, Hermes og Athene.

O store Zeus — Kronion, du alseene
 Forsmaaer at træde i de Mildes Stad?
 Velan, udbred hans grumme Haan og Had,
 Med Nød og Død jeg vil din Søn forlene.

Da

Da dyffer jeg, som sødt og tit bedrog,
 Ham ind i Drom, at Urnen snart skal springe,
 Og han nyebaaren sig af Aften svinge.

Saa nynnede Phantasus og barnlig jeg
 En Sommerfugl med nysudvoren Vinge,
 Som paa Athenes Hiembuss Sæde tog.

Schack v. Staffeldt.

Til Qvinden.

Dig, Natur fuldendt neddukket
 Dybere i alt det Eftigues Væld,
 I hvis blide Ynde, fremme Hæd
 Hendes Almagts store Kreds sig lukked?

Mythen lærer, det var dig, som plukket²
 Først i farlig Trugt det store Skiel,
 Eagnet, at med fremmest aabnet Siel
 Først du styred', fliont for Magen bukket?

Slig,

· Siig, hvi følger, Hude, du da ei,
 Først foran i Løbebanens Sfranker,
 Magen siden paa hans Seiersvei?

Atalante siig, du barnlig sanker
 Smiggerns gyldne Vbler, medens han
 · Seiervinget iler dig foran.

Schack v. Staffeldt.

Til E r o s. *)

Med et Elor Urania **) hist spinder
 Gros, svæver du til Jorden ned,
 Og saa himmelskt trollende dermed
 Jordisk Skionhed for vort Blik omvinder,
 Saa at alle Tidens Ar forsvinder
 Og for sa'ig drømt Guldkommenhed,
 Med Urania i heilig Fred,
 Hvert Begær i Tankens Furer vinder.

Har:

---

*) Amor.

**) Den personificerede høieste moralske Guldkommenhed.

Harmoniens Fodte, rene Gud,
 Saa du os fra vor Fornedring leder
 Blid tilbage, med indvi'de Kieder,

Saa hvad Skiebnen skilte', ved dit Bud
 Bristende af Selvheds trange Skranker,
 Sig igien til salig Eenhed sanker.

Schack v. Staffeldt.

Ved min elskede Farbroders
 Ober-Quartagemester Johan Henrik
 Hastes Død.

Til Hans Enke.

Hvorfor myrder Døden den, som breder
 kun Lyksaligheder om sig ud,
 medens Daarskab om sin Tyrker freder,
 medens Lasten trodsar Dydens Gud?

Hvorfor segner den, som Hjerter mæde
 med Velsignelser ved hvert et Bred,
 medens mangt et Liv, for Omhed gde,
 kryber hen i fedsom Dunkelhed?

Hvorfor maa saa Mange seent sig græmme,
 og forgjeves Døden ønske sig,
 medens Graven fager i kolde Gjemme
 den, der er saa saare lykkelig?

Stille,

Stille, Daarer, tier, spørger ikke!
 Kun, at Gud er Fader, Støvet vced;
 Visdom haaber: Liv er Djedlikke,
 og dens bedste Haab er: Evighed.

Ik! naar vi bag Gravens Mulm erfare
 luttret Fred, og Lys, og Liv, og Gud,
 skal vi sroe til hine Spørgsmaal svare:
 Idel Misfandhed er' Himlens Bud.

Derfor, medens vi her neden irre
 efter Lov, den ingen Skabt forstod,
 vi med Haab mod Elsktes Grave stirre,
 i vor Sammen føle, Gud er god.

O! Louise, han, hvis Vink Dig saarer,
 han, hvis Bud at knurre Dig forbød,
 han velsigner Dig de milde Taarer,
 som nedstyrte vældigt i Dit Skjød.

End kun ud i Graad Din tunge Smerte!

O! Din Henrik var Din Taare værd:

stort og dunt og kjærligt var hans Hjerte,

stør og sit og ædel al hans Færd.

Og endstjændt med trettet Oldings Arme

han til Mageshertet kysted' Dig,

hang hans Ejel ved Din med Ynglings Varme:

ja, Veninde, Du var lykkelig.

Nu fuldendt ham Livets Gud indvied'

til de Dødes ubegrebne Fred:

Soile ham i Gravens Røle bied',

frejdigt stod hans Haab til Evighed.

Græd Dit bittre Veemod hen! Mit Dø

ved Dit Søn i Taarer bader sig:

græd, og føl en Fader i det Høje!

Han, vi græde for, er lykkelig.

Januar 1799.

Haste.

Wed

Ved min elskede Svogers,
Toldkasserer Ole Zonder Driks Død.

Doden løst' vældig Arm, og atter
hàn, der skæbte Smil, fremvinked' Graad;
Almagt vaander sig, men ej den fatter
Almagts ubegribelige Naad.

Gud, dit Vink er Faderhuld, ej Brede;
Kummer leder om din skjulte Vej:
Skue da blidt vor Stræben, at tilbede,
men tilgiv, isald vi kan det ej!

Ak! naar Vorn forgjæves Fader stamme,
naar forladte Hustru jamrer sig,
Almagt, er din Godhed da den samme,
som gjør hele Jorden lykkelig?

Ga!

Ja! — Men vi, der bøjes, som af Bredde,
 yde Graad paa Wiisdoms mørke Vej:
 o! velsign vor Stræben, at tilbede,
 men tilgiv, isald vi kan det ej!

See, den frogne Jord fik i sit Gjemme
 ham, der virksom uden Glimren var,
 ham, der lytted' fro til Spades Stemme,
 ham, der var sin Viv saa dyrebar.

Fra hans Morgen bar hans Alger Nøje,
 al hans Idret var Retfæstshed:
 Retfærds Glæde smiled' i hans Øje;
 Nytte var hans Dag, hans Aften, Fred.

Paa hans Middagshimmel Uvejre svæved',
 rædsomt det imod hans Iffe drog;
 tunge Draaber faldt, og Dmhed bæved';
 Morder-Lynet glimted', — af! og slog.

Naar

Naar hans Enke haabløs vrider Hænder,
 naar hun mægter ej, at sukke: Gud!
 naar hun ingen Sorgens Lindring kjender,
 før i Døden Livet slukkes ud;

Naar den Moder kryster hu'de Spæde,
 og paa dem en Taare glider hen,
 Og de sige da med barnlig Glæde:
 "Fader vil jo komme snart igien?" —

O! da smil i Mistund til den Arme,
 Alles Fader, smil i Mistund ned,
 at hun ej, bestedt i navnløs Harmes,
 tvivler om sin Skabers Kjerlighed!

Og, mens i din Haand du fører Tiden,
 lære hun, du saare vel har gjort,
 og at Selvtilfredshed lønner Striden,
 og at Dødeliges Måal er stort.

Herre,

Herre, lær os Alle, kjeft at træde
 mellem Livets Klipper med vor Grav,
 og i Dødens Kamp os und den Glæde,
 at vi troligt nytted' hvad du gav!

Februar 1799.

Haste.

Bed en fuldendt Broders Arne.

Fred med den, hvis Møje hviler
 paa vor Himmelmesters Bud!
 Fred med hver, som heden iler!
 O! han gaaer til Gud.

Fred med dig, hvis Legem visner,
 gjemt i Jordens Moderkjød!
 Broder = Aand lykkelig gisner,
 ej din Aand er død.

Uro mærker ej dit Dje,
 Taarer ej det blændes ved;
 thi dit Liv var gavnlig Nøje,
 thi din Dod var Fred.

Ogsaa vi engang skal lytte
 til det sidste Klokkeslag;
 ogsaa vi engang skal bytte
 Dæmring bort med Dag.

Broder, vi skal frejdigt møde,
 naar vort Østen aabner sig,
 og bag Livets Aftenrøde
 vi skal favne dig.

J vor Barm din Koes vi streve;
 Detsjunds Grav vi blomsterstrøe:
 stille froe, som du, vi leve,
 blidt, som du, vi døe!

Oct. 1799.

H a s t e n

J e n S t a m b o g .

(For en Veninde.)

Den Livets Baar, der let, som Dandsen,
svinder

med Spøgens Rosenknopper i sin Haand,
tit sammenføjer Venner og Veninder;
men, af! saa tit med skøre Baand.

Knap vorne Sommer frem paa Banen træder,
for Vaarens Minde fly'r med iisfom Fart:
en anden Kreds indhegner andre Glæder,
og — Menneſker forglemme snart.

Dg fjelden fufe Høstens føle Vinde,
 for sidste Blad af Majens Yndling gaaer;
 i Dødningsklæde hylles Venstabs Minde,
 og Glemfjel paa det's Urne staaer.

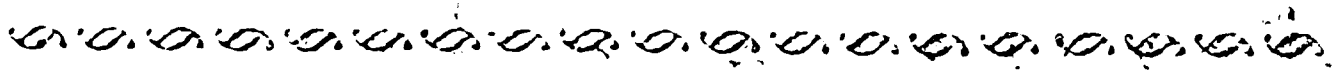
Dog frundom Himlen i sin Mildhed fuer
 til Vaarens elskelige Plante ned,
 og seer den blomstre, selv, naar Winter truer,
 og blomstre for en Evighed.

O! skadant, Edle, skal vort Venstabs være,
 naar end vi lægge boiet Vandringsstav:
 bag sildigst Winter det skal Frugter bære,
 naar Børnebørn har glemt vor Grav.

H a s t e.

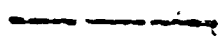
J. H—n.

Paa

P a a e n S n e k u r v

(For en Datter.)

En Datters Hjerte Meget vilde give :
 men samme Datter ganske Lidet har :
 tag denne Kurv ! en Hjertets Gave blive
 for Moderhjertet dyrebart !

H a f t e.

P. H—n.

S a n =

S a n g e

til 14de December 1799.
af B. R. Hjort.

Disse Viser bleve afsjungne ved et Familiiegilde. Huset's Børn og Venner, som ellers ej ynde Privattheatre, spillede Høchøsten. Den gik ret godt. Da Stykket var forbi, forestillede Theatret et lille Tempel med et Alter til Hymen, hverpaa nyelig var ofret; og hvilket et Par Børn til Slutningen frandsede. Ved Siden brændte Husbaders og Husmoders Navn.

I.

Du, som Kjerlighedens Ild
I Edles Barm antænder,
Sig den, der klar og reen og mild
Her paa dit Alter brænder.
O Hymen! Kilde til vort Held!
Vor Sang din Lov udbrede;
Thi hver og een med skyldfri Sjel
Vi paa din Fest es glæde :;

Chor.

C h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Elskovs Fryd og Løn.
 :: Og huslig Glædes Fæst er skøn ::

Om dette Navn vi ofre dig
 En Krands, og fæstlig bede:
 O gjør den Edle lykkelig,
 Sign ham med huslig Glæde!
 Hans Fædgersdaad, hans Borgerstid
 Din bedste Løn fortjene.
 :: Kron da med Held enhver hans Id,
 Dens Maa! er Dyd a'etene ::

C h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Din Hyldest worde Dydens Løn,
 :: Og værdig Oldings Aften skøn! ::

For Husets Moder Venstres Haand
 En Krands saa villig fletter,
 Og, Hymen, her med Samfryds Haand
 Den ved dit Alter sætter.
 Sign du med Dydens stille Ro
 Den gode Danneqvinde!
 ∴ Hun længe blandt os vandre fro,
 Sin Løn hos dig hun finde! ∴

C h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Den hulde Qvindes Lod er skøn.
 ∴ Og Uffylde Fred er Dydens Løn. ∴

O Hymen! du som Elskovs Gld
 I Edles Varm antænder,
 Lig den, der reen og klar og mild
 Her paa dit Alter brænder.
 Vi signe dine Nesebaand,
 Din Lov vort Hjerte fryder,
 :: Og blide Ufrylds fromme Haand
 Din Helligdom her pryder ::

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Elskovs Fryd og Løn
 :: Og huslig Glædes Fæst er stæn ::

2.

Ved Bordet.

Melod. Ung Adelssteen ved Linge skod.

At skifte Held og varigt Gavn
 I huslig Kreds med Flid og Iver,
 Det skjenker Manden Hæder navn,
 Det Maa! for alle Gode bliver.
 Me i sundom Mennesket har Trang
 Til Spøg og Vita, til Dands og Sang.
 Her sidde vi med frejdigt Mod;
 Trindt om os lyde glade Stemmer.
 Termin og Væg og Isenhed
 Og Told og Ruld man her forglemmer;
 Her vil vi lyde Glædens Bud,
 I Vennekreds os hvile ud.

Os alle byder Venſkab her

En munter Feſt for huſlig Glæde,
Den føles, nydes af enhver,

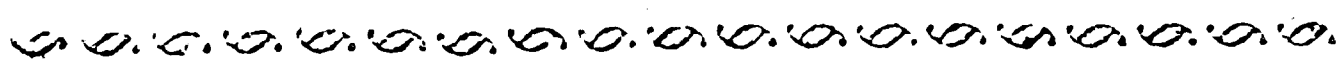
Som er ved dette Bord tilſtede.
Vi unde hele Huſet vel,
Og gaſte Brudeparret Held.

Og Held med dem, hvis Sang og Spil
Har os en Stand ſaa ſjont fordrevet,
Vort Skudmaal vi dem give vil:

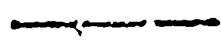
Den Høghøft vel fuldendt er bleves.
Og ærlig under Glasſets Klang,
Vi takke dem for Spil og Sang.

Hvo kjender Vinens halde Kraft,
Og dog kan let fra Glasſet rømme?
End vinker milde Trucſaſt

En her og feſtlig Skaal at tømme.
Her Glæde var og blev vort Maal;
Thi flinker høit: vort Velſkabs Skaal!

Til min Johan.

Du som nys i Sorgens mørke Dage
 Deelte hver dens tunge Slag med mig;
 Kierlig hørte Du min Beemods Klage,
 Hver min Kummer lettet blev hos Dig!
 Ak! Du saae min Moders, Faders Smerte,
 Da den fromme L i n e segned' ned;
 Og Da solte den med sønligt Hjerte,
 Kierlig deelte Du den Qual de leed.
 O! og da den fævre N i k k e blegned',
 Gik i skyldfrie Vaar for Dødens Arm;
 Da min elskte M o d e r mat hensegnet,
 Ak! med Døden i den smukke Varm!

Under

Under Kummer's, under Sygdoms Smerte
 Moderlig hun smilte dog til Dig;
 Og det letted' hendes knuste Hierte,
 At jeg ved Dit Bryst var lykke'ig.

Og da hun — min første troe Veninde
 Mølig sank i Dødens kolde Favn;
 Da med mig Du græd ved hendes Minde,
 Da med mig Du deelte tunge Savn.

Saa vi prøved' Dødens grumme Vælde;
 Trende Elskte rykkede den hen!
 End et Offer — af — den vilde fælde,
 A s h e i m faldt! min Barndoms ædle Ven,
 Videnskabers Savn og Manges Klage
 Med min hede Taare blanded' sig.
 M i n J o h a n i disse mørke Dage
 Vår Din Kierlighed dog Trost for mig,
 Og da Glæden atter til os smilte,
 O! da ved mit moderlige Bryst

End

End et Pant paa fælleds Omhed hvile,
Da forhøjed', deelte Du min Lyf!

Al! men Skæbnen uden Skaansel saarer,
Ingen, ingen Klager rører den;
Atter den fremkaldte tunge Taarer,
Da den tog Din ædle Fader hen.
O Johan Dit Tab mit Hierte fatter,
Og det føler, deeler varmt Dit Savn.
Al! thi var ej ogsaa jeg hans Datter?
Var jeg ej saa glad ved dette Navn?
Dog — han hviler sødt; thi Fred omsvæver,
Taarer væde jo hans Hvilested;
Og hans Løn sig over Graven hæver,
Ej, i den hans Minde slumrer med.

O hans altid omme Faderhierte
Signed' os med varm usminket Hu;
Held ham! at han fri for Qual og Smerte,
Sødt i Gravens Siemme slumrer nu. —

Freis

Freidig gif han Dødens Stund imøde,
 Og han skued' den med stadigt Blik;
 Uden Rædsel og begrædt han døde,
 Til ublandet Held og Fryd han gif!

Åh, hvorfor er ogsaa Livets Scene
 Rigt paa tunge, smertelige Savn?
 Hvorfor vandre vi tilsidst alene
 Hen mod Livets sidste skjære Havn?
 Mindes jeg min Barndoms sunde Dage,
 Åh af dem jeg dengang var saa fier,
 Kun min gode Fader er tilbage,
 Og ham idel Savn omgiver her.

Men vi hiffet skal jo fro gienfinde,
 De vi savne og begræde her,
 Held os Ven, at vore Elsktes Minde,
 Hædret, savnet og velsignet er!
 Bedste, billig er Dit Savn, Din Smerte!
 Til Din ældste Ven Din Røst ej naer;
 O men tænk at trofast dette Hierte

Varmt

Varmt som hans for Dig min Elfte slaar.
 Lad vor søde Lette's skyldfrie Glæde,
 Hendes omme Kierteegn trøste Dig;
 See — urentet rask vor anden Spæde
 Snart vil smile blidt til Dig og mig.

Min Johan! o gid vi samlet vandre,
 Gid vi alt, hvad Skæbnens Herre gav,
 Stedse trolig deele med hverandre,
 Og tilsidst — o Ven! den samme Grav!

Den 24de October 1800.

Louise Hegermann.

L i l l e

Bed A. N. Asheims Grav.

Af dit Skjød, Natur, vort Liv oprinder;
 i din Favn vi stunde mod vor Død:
 Livet spirer, blomstrer, modnes, — finder
 Hvilestunden i dit Skjød.

Din den store Mester bød dig være:
 ubegribelig din Lov han gav;
 og bag Lys, og Daad, og Held, og Ære
 lod han aabne sig — en Grav.

Det er mørkt i Graven; stumme Skygger
 kummelt for vort Dje svæve hen;
 og forgjeves ned til dens Indbygger
 stirrer kummerbøjet Ben.

Sørg, Natur, din Ven er død; hans Dje
 for din Skjønheds Himmel: Kaskyn nød:
 det er luft for jordisk Fryd og Nøje —
 dine Loves Tolk er død.

Sørg, o Visdom! Dybt din Yndling slumrer;
 Vensteb, sørg! En Broder sænktes ned;
 sørg, du Himmelbud, o Dyd! Det slumrer
 om din Dyrkers Hvilested.

Huult, som Stormen, naar den langsomt svæver
 mellem Klipper over Dalen hen,
 ned fra Fjeldet Sørgetonen bærer,
 og fra Gletten svares den.

Broderpagtens Hæder, A s h e i m, sover;
 men i Templet er hans Laurbær grøn:
 i vor Varm en Støtte rejses over
 Glettens Yndling, Fjeldets Søn.

Og imedens hede Taarer rinde
 paa de Blomster, vi paa Graven strøe,
 Haand i Haand vi mødes til hans Minde
 for at lære der, at døe.

Brødre, for den store Kunst at lære,
 den, at leve, først vi lære maa:
 Livet zitter mellem Skam og Ære —
 altid følger Død derpaa.

For at nyttes blev vor Stund os givet;
 for at frydes, Gud os Hjerte gav:
 først, og gavn, og glæde! Da bærer Livet
 ikke ved den aabne Grav.

Vag Naturens Slør vor N a s h e i m skued';
 kun til Sandhed al hans Attraa stod;
 kun for Brødres Held hans Hjerte lued';
 Nøje standsed' ej hans Fod;

Stadig var hans Gang paa Dydens Stier,
 Kjønt at Klipper ofte bar' hans Fjed:
 ikke Sandsens Trylle - Harmonier
 lokked' ham fra Højden ned.

Og saa blidt, saa kjærligt var hans Hjerte!
 Armod signed' det i Sygdoms Arm:
 mangen fundbar, mangen lønlig Smerte
 tøjntes i hans Broderbarm.

Baandefuld han lindred' Elsktes Viner,
 men af Dødens Arm ej vristed' dem:
 rundt om ham var Grav og Livs Ruiner —
 af! da gik vor Broder hjem.

Rolig var hans Afsted! roligt hvile
 i den stille Grav hans visne Løv!
 Og den store Byggnings - Herre smile
 ned i Miskund til hans Støv!

Hisset,

Hisset, hvor hans Hand bag Teppet straalet,
 der, hvor Lys indhuller Dydens Ven,
 vælde Salighed af fulde Skaaler
 paa hans Himmelbane hen!

Brødre, vi, der Samfundsbaandet ære,
 gaae, som han, til Evn i Jordens Skjød:
 gavnlig, som hans Liv, vor Vandring være,
 lykkelig, som hans, vor Død!

November 1800.

H a s t e .

L i l l e

Glædes Sang

for tilvoksende Ungdom.

Kommer Benner! Glæden kalder
 Den er fuldbragt Dagværks Løn;
 Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder
 Smiler Glæden huld og Kjon!
 Lønner efter velbragt Dag
 Hver med Moderfavnetag!

Hulde Barndom, iis til Glæde!
 Hvo kan være, glad som Du?
 Paa den Vej, Du har at træde,
 Vorer Tjørnen ej endnu.
 Nyd, o nyd den favre Vaar,
 Hastig, hastig den forgaaer!

Kasse

Kæffe Ungdom ! Glæde, Glæde!

Hvo kan nyde den, som Du?

Glædens sande Kongesæde

Er et Skyldfrit, sorgfrit Hu.

Vælg sine Glæder vel,

Det er Ungdoms bedste Held!

Kraftfuld Manddom ! deel vor Glæde,

Hvo fortjener, den som Du?

Ved vor Tid, som ved vor Glæde,

Kalde os Dit Færd ihu:

Kun naar Arbeids Løn den er,

Har vor Glæde Priis og Værd!

Vise Alder ! nyd vor Glæde!

Kom din skjønne Baar ihu!

Se os freidig Banen træde,

At vi vorde kan, som Du!

Løn vor Flid, vor Fryd indvie

Med at tage Deel deri!

Kom:

Kommer, kommer, Glæden falder;
Den er fuldbragt Dagværks Løn;
Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder,
Glæden smiler, huld og skjon,
Lønner efter velbrugt Dag
Hver med Moderfavnetag.

R. L. Rahbek.

P r o l o g

holdet paa et Privattheater ved
dets tyvende Aarsfest.

Det er med vemod og andet Fryd, jeg træder
Paa denne Dag, som Brudens Talsmand frem,
Thi for mig svæve mange, mange Glæder,
Men Savn og Sorger svæve mellem dem.
Her for mig ligge tyve Aar! —

mit Dje

Kært hilser mangen Fryd — og meget Held,
Men tit det træffer og paa Jordehøie,
Paa mangt et usformodet tungt Farvel.

Hvor

Hvor er de nu, de Venner, som jeg lagde
 Vort Samfundsalters første Grundsteen med?
 Og over det med kjærlig Stemme sagde,
 Det, som vort Venſkab, vare evig ved!

Hvor er nu de, hvem froe vi ſaae at træde
 I hiine Førſtes Sted med ſamme Haand;
 De, ſom i Luen af vor ſkyldfrie Glæde
 Gød Venſkabs Olie med nidkær Haand.
 Kun tree er af det første Kuld tilbage,
 Skiondt tit adſkilte, end vi ere tree,
 Og ſelv fra B — s, fra Th — s fra K — s Dage
 Al vi kun ſaa om Samfundæaltet ſee.

Dog — har end Skiebnen mangan Ven bort-
 revet

Fra vore ſkyldfrie Glæder, af vort Savn,
 Tak være dig, o Venſkab! du er blevet!
 Har lindret, ſkiondt ei læget vore Savn.

Tak vorde hver, ſom Venſkabs Skytſaand lærte
 Fra første Stund at ſaae vort Samfund kjær;
 Tak

Tak vorde hver, hvis vennehulde Hjerte
 Har viet den et stadigt Sæde her!

Og Tak hver den, ved hvem vort Samfunds
 Glæde

End er uskyldig, som den første Dag,
 At vi kan oversee den lange Række
 Af glade Timer uden Spor af Nag.

Modtager, dyrebare fordums Brødre!
 Modtager denne Tak fra gammel Ven;
 Men vore elskte tabte, kære Brødre,
 O Venner! hvo skal bringe disse den.
 Dog disse takke deres eget Hjerte,
 Hver Gang det mindes gamle Glæders Hiem —
 Tit de erindre os med kærlig Smerte,
 At, som saa tit vi tænke ømt paa dem —
 O da vil gammelt Venkab ømt dem sige,
 At fordums Vennekreds end er dem værd,
 At tit vi signe dem, taknemmelige,
 Ved hvem vort Samfund blev, og var, og er.

K. L. Mahbek.

~~~~~

Døden og Digteren.

Mel. Til Glæde Jordens raske Sønner.
Men uden Chor.

———

Døden.

En streng Befaling mig forpligter
At hente Dig. Du er jo Digter,
Og tilfæaer: Du er jovialf.
Du synger Blin og smukke Piger;
Du leer og svoger. Verden siger:
Dit Liv er ganske umoralf,
Forargeligt, ja bestialf.

Dig:

D i g t e r e n .

Nej, Livets Fjende, ingenlunde.
 En Hyfler kun mig kan misunde
 Min gyldne Jovialitet.
 Og jeg er Skjald; men det at være,
 Deraf har end mit Hjerte Vre.
 Hvad Ondt har man af en Poet,
 Af Gunders egen Tolk, vel seet?

D ø d e n .

Men Du er jovialst. Det siger:
 Du gatter Dig med Wiin og Piger,
 Du kan kun synge, sjase, lee.
 Du er, paa Dansk, en lystig Fætter,
 Og den, paa Frans, man oversætter:
 Un Libentin, un Debauché,
 Af den man lidet Godt skal see.

D i g =

D i g t e r e n .

Nej, jovialst kun den kan hedde,
 Som veed sig Moroe at berede
 Af hver, endog den værste Ting;
 Som bedst forstaaer sit Liv at nyde,
 Og altid skyldfrit sig at fryde;
 Som kjør i fulde fire Spring
 Hver Gorrig, hver Fortræd omkring.

D ø d e n .

Du med en falsk Forklaring brammer.
 Det Ord fra Jupiter nedstammer,
 Som var i sin Tid Himlens Tyr.
 Tallose vare hans Charmanter;
 Gudinder, Nympher og Infanter;
 Den Gud var ingen Næse for dyr,
 Du er nok og den rette Tyr.

Digteren.

Til den og den jeg gjør en Ode:
 Dog nævnes ingen. Dronning Mode
 Mig byder flig Galanterie.
 Min Phantasie har ingen Skranke,
 En Digter hver Dag gaar i Tanke
 Net heed og om paa Frierie.
 Hvad Ondt, hvad Brøde er deri?

Døden.

Om end Din Kjærlighed til Alle
 Man kan poetisk Frihed kalde,
 Man af Din Sang en Byde seer;
 Du quæder alt for tit om Kraften
 Af Punschen og af Druesaften,
 Af deraf slutter vist enhver:
 Du nok en tørstig Broder er.

D i g t e r e n .

Nej, Knekkelmand, slut deraf ikke,
 At jeg er vant til Viin at drikke;
 Nej Thee og Kaffe, Ol, og Vand.
 Men den, som sig af Hjertet glæder,
 Som gjerne spoger, leer og quæder,
 Den sande jovialiske Mand,
 En Kjus i Vand sig drikke kan.

D y d e n .

Jeg til den Kunst vil gratulere;
 Men hvad behøver jeg vel mere,
 End at Du ikke nyttig var?
 Den, som med Sang, og Spøg og Latter,
 Som med et Rald sig kun befatter,
 Slet ingen Værd i Verden har.
 Gjør Gavn: den Lov er fast og klar.

Digteren.

Hvad kan vel mere nyttigt være,
 End Mennesket ved Sang at lære,
 At elske Dyd, at være glad,
 Sig oven paa sit Embeds Møje
 Med skyldfrie Gammen at fornøje,
 At quæle Ulyst, Sorg og Had,
 I muntre Venners Tryllequad?

Døden.

Ja, Alvor talt, Du maatte vente,
 At jeg tilfjødst Dig vilde hente,
 Da Du er Digters Dyder tro.
 Til Livet er du ikke bunden,
 Til Reisen derfor værdig funden.
 Dit Opholdssted du skifter jo,
 Fra jordist Skiald til Himmelsboe.

T o d e.

Ne =

Register.

Rasmus Frankeau,
Dr. M. og Landphysikus i Arendal.

Fille Anna " = G. 182.

Peter Horrebom H a s t e,
Consumptions Inspecteur i Middelfart.

Til dem, som elskede Lina og Rikke Lindencrone	97.
Til Lindencrone	= = 103.
Blomsten til M. A. J * * * n	= 127.
Et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800	131.
En ung Piges Stambog	= 132.
Halviser	= = = 136 og 37.
Epilog	= = = 140.
Ved Ober = Equipagemester J. H. Hastes Død	155.
Ved Goldkasserer D. L. Diriks Død	158.
Ved en fuldendt Broders Urne	= 161.
En Stambog (for en Veninde)	= 163.
Paa en Syeskrup (for en Datter)	= 165.
Ved A. N. Hasheims Grav	= 177.

Johan Christian Hedegaard, Secrétaire,
Guldmægtig i Generalitets og Commis-
sariats Collegiet.

Silvio og Linco

=

=

G. 82.

(Første Scene af Guarini Pastor fido. Forfatteren kom til Berden i Aaret 1538; Hans Fødested var Ferrara, og hans Fæder og Farsfæder vare Literari. Guarini lidenrede af Lyst og Tilbeielighed, og drev det derfor til stor Guldkommenhed. I sit Fæderland underviste han i Moral Philosophien og blev Sekreter hos Alphonso II, som sendte ham i vigtige Erinder til Polen og Rom; Han erhvervede sig først stor Celebritet ved tvende Latinke Taler, af hvilke han holdt den første i Consistorio for Gregoris XIII og den anden i Anledning af Keiser Maximilians Død.

Foruden il Pastor Fido, skal der af ham findes adskillige andre Værker, f. Ex. Il Segretario; nogle Breve, og en Komædie under Titel l' Idropica. Han blev 65 Aar gammel og døde i Venedig.

Hans Pastor fido er et af alle Nationer erklæret Mesterstykke, og har forskaffet ham Udødelighed. En anonym Biograph udlader sig iblandt, saaledes om det: "Le perfezioni di quest' Opera, sono già tanto omai per due secole universalmente applaudite; e pochi suoi difetti sono ancor tanto cogniti all'altrui discernimento, chè ugualmente stoltezza disprezza quelle, come pedanterie criticar questi. ")

Frue Lovise Hegermann.

Til min Johann

S. 172.

Victor Kristian Hjort,
Præst ved Bremerholms Meenighed.

Høsten, en Folkesang

S. 106.

Til Agent Henriques

109.

Sange

143, 166, 170.

Otto Horrebow,
Vicedecanus ved det kongelige Communitet.

Reisen til Dyrehaugen, en Fortælling i 3 Sange 1.

Naturen = = 53.

Amors Gave . = . 57.

Til Chloë = = 62.

Sang for Elskende . = 65.

Elegie = = 69.

Den Belystige et Væredigt . 117.

Michael Friderich Liebenberg.
Sognepræst til Frideriksberg og Hvidovre.

Venskab (efter Pfeffel)

112.

Rnud Enhne Rahbet,

Professor.

Vennesang	145.
Glædesang for tilvarende Ringdom	184.
Prolog holdet paa et Privattheater ved dets tyvende Aarsfest	189.

Christian Levinus Sander,

Professor.

Athenes, Musernes og Chariter- nes Forbund	S. 71.
Sang ved Grev Christian Reventlows For- eening med Froken Benedikte von Dvalen den 24de Juni 1800	77.

Scharf von Staffelt,

Lieutenant i Land-Staten.

Ved Kristushebet af Annibale Carracci i det Dresdenske Gallerie	147.
Skadesløshed	149.
Lil Qviuden	151.
Lil Gros	153.

Johan Clemens Lode,

Professor og Dr. Medicinæ ved Kiøbenhavns
Universitet.

Døden og Digteren	190.
-------------------	------

